

ПРИКАЗКА-ИГРА

ДУГУЛИТЕ И ВЪЛШЕБНОТО ЛИСТО

Автори

Тони Теллалов

Никола Райков

Илюстратор

Мая Бочева

Посвещавам тази история на
Преслава Телмалова - първото
малко дугуле, което гойде при
мен и преосмисли всичко.

Тони Телмалов

Една ранна-ранна сутрин, в една гъста-гъста гора, първите лъчи полазиха огромното дугулско дърво и осветиха листата му. Някои от тях бяха жълти като малки пъпеша, други червени като големи ягоди, а трети зелени като... ами като листа. Но най-странни от всички бяха сините!

Долу под дървото дугулетата се събираха, за да наблюдават чудото. Подобни на малки мъхести яйчица, цветните им телца блестяха по пътеките като дъното на планински поток. Денят на Великото докосване бе настъпил!

Зелените дугулета идваха първи, но забавиха ход пред една клюмнала тревичка. Те оживено заобсъждаха нещо. Едното говореше на висок глас и сочеше наоколо. Това бе Зент – един от най-добрите пазители на дървета. На главата му растяха няколко листенца и една маргаритка, с която надуваше всякакви миризми. От незапомнени времена зелените дугулета се грижеха за всички растения в гората.

По това време пристигнаха и група жълти дугулета. Всяко от тях носеше нещо – бръмбарче без рогче, пеперуда без цветове, малко мишле без опашка... Показваше го на Жапо, а той им посочваше къде да го отнесат. Бръмбарчето – тук до мен, пеперудата – там до шишарката, този огромен скакалец – момент! Хм! На онзи слънчев камък! Малкото жълто дугуле внимателно положи огромното насекомо там. То едвам изправи болящото го гръбче. Друго – червено дугуле – веднага притича и го заразтрива. То се казваше Чапо – лечителят, и като всички червени, лекуваше останалите дугули.

А там, близо до дървото, под един шипков храст, сините дугулета събираха капчици роса от листата му. Те приготвяха вкусни хранителни сокчета за своите братчета. А чрез сините водорасълчета по главите си усещаха разликата между капчиците на росата и влагата от пещерата. Знаеха колко различни са дъждът, събран във фунийката на цвете, и капката, пренощувала върху скала. Сент, майстор на отварите със слънчева вода, надигна глава и каза:

– Време е. Май всички се събраха вече.

Всяка година в деня на Великото докосване от короната на дървото се отронваха две, четири или най-много шест листа, подходящи за тайнството. Те

никога не растяха едно до друго. Ако едното беше на върха, другото растеше някъде в ниското.

Ако едното се бе разлистило от северната страна, другото бе в южната. Настъпеше ли моментът, двете листенца се отронваха и

политаха като крилца на водни кончета.

Вятърът танкуваше с тях насам и натам, и пак насам и

понякога... се случваше чудо! Мъничко преди да паднат на земята, листата се докосваха и се раждаше дугуле!

Всички те, родените от дървото, се бяха събрали под него в очакване. Всяко дугулче имаше по две ръчички и две оченца. Но пък си нямаха краченца. Вместо това имаха шест реда миниатюрни, извити като кукички, ноктенца. А когато се движеше, захващайки се с тях, изглеждаше сякаш се пързаят по земята. По клоните, по камъните и... навсякъде! Със своите ноктенца дугулетата достигаха навред, но не можеха да тичат. Когато трябваше да се спасяват, те се свиваха на цветни топчета и се търкулваха по-бързо от уплашена котка! Очичките им се плъзгаха нагоре и заставаха на върха на търкалящото се топче. Защото, ако се търкаляш по очи, едно, че нищо не виждаш, и второ, че много боли! А ако те заболи, може да извикаш. А когато си дугулче и викаш, цялото ти телце светва!

> Премини на 1.

Ако за първи път четеш тази глава, отлепи стикера до цифрата „0“ и го използвай за твое дърво.

1 Всички очички гледаха родното дърво. Дугулите бяха притихнали в очакване на Великото докосване. В този момент няколко листа се отрониха и полетяха надолу. Сент затаи дъх! Те падаха и падаха, и падаха и накрая... паднаха. Там, на земята, сам-самички. Жапо не знаеше дали тези листа са били онези листа, но се натъжи. Зент се плъзна напред и тъжно докосна дървото. Изведнъж две листенца се откъснаха едновременно. Едното започна да настига другото. Подухна вятрец. Завъртя ги около дървото, за миг те се докоснаха и тогава... Не стана нищо! Листенцата се разделиха и всяко падна в различна посока.

– Е-е-е... – съжалиха всички. Да не се докоснат листата беше тъжно, но още по-най-тъжно бе да се докоснат неподходящи листа.

До края на деня паднаха още няколко. Слънцето залязваше. Никое дугуле не гледаше към дървото. Всички знаеха, че времето е свършило.

Тогава, точно до шипковия храст, върху онзи висок пън се качи едно-единствено кафяво дугуле. Никой вече не помнеше какъв цвят се бе родило то. Дугулето застана пред всички и от главата му се поклатиха няколко гъбки. Кун всеки ден получаваше мъдри съвети от една кафява скала. Тя често спеше и говореше насън. Кун прекарваше толкова много време със скалата, че бе станал същия като нея.

– Мнооого, мнооого време... – рече Кун и леко задрям.

– Какво? – не издържа Чапо и неусетно го приближи. Кун се сепна.

– Дървото ни остаааря, остаааря, та чак...

– Заспа! – възкликна Сент.

– Неее. Дааа! – съгласи се Кун. – Остаааря, та чак заспа. Трябва ни нооово, нооово...

– Дърво? – не издържа и Зент.

– Неее. Трябва ни листооо – допълни Кун. – Да го вкореним в нашето дървооо...

– Да тръгваме! – извика Жапо. – Но накъде, Кун?

Кун бе заспал.

– В гората! – викнаха мнозина и телцата им светнаха.

– В парка на града! – викнаха други и телцата им светнаха.

– В гората! – настояха първите.

– В парка на града никой не е ходил! – упорстваха другите.

Скоро цялата полянка заблестя и замига в зелено, жълто, червено и синьо.

Неусетно се бе стъмнило и нощните птици силно се изненадаха. Една сова се кокореше на

светлините, а един бухал мигаше като тях.

– Спрете! – викна събудилият се Кун, но телцето му не светна. Отдавна бе загубил тази способност. Той се намести важно на пъна и посочи Зент, Сент, Жапо и Чапо.

– Скалата ги избрааа...

Цялата поляна викна одобрително и просветна като един.

– А те къде ще избирааат? Дали тук, в гъстатааа, в гъстатааа... – рече Кун.

– Гора! – викнаха много.

– Или там, в паарка, в паарка на...

– Града! – викнаха други и просветнаха с телца. – Да направим Дядо Дугул!

И ти, приятелю, е време да избираш:

> Ако искаш Зент, Сент, Жапо и Чапо да отидат в града и да се запознаеш с Дядо Дугул, отиди на Глава 2.

> Ако желаеш да навлязат в Дълбоката гора, отиди на Глава 3.

Ако за първи път четеш тази глава, отлепи стикера до цифрата „1“ и го използвай за твоето дърво.

Рано-рано сутринта, когато слънцето протегна сънливи лъчи, всички дугули вече работеха. Те се подреждаха, хващаха се за ръце и се катереха едно върху друго. Върху тях се качваха още и още. Накрая се получи голяма цветна купчина, която сякаш се крепеше на два крака. Отгоре се струпаха още дугули и образуваха една крива глава. Други пък се захванаха с ноктите си и увиснаха надолу като люлеещи се ръце. Останалите измъкнаха отнякъде големи парчета найлон, събиран от горските поляни. Омотаха ги около краката. Извадиха стар, прогнил балтон и го облякоха на тялото. Всичко завърши с плетена шапка и шал на главата. Цялата работата бе много-много трудна. Особено тази с обличането. Отне им цял половин ден.

Кун разгледа критично прегърбения Дядо Дугул, който бяха създали.

– Десет крачки напред! – рече той.

Фигурата се раздвижи. Краката ѝ сякаш се тътреха, но всъщност се плъзгаха. Тялото се клатеше насам-натам, а ръцете се люшкаха като въжета на скъсани камбани.

– Въобще не прилича – измърмори Кун, а после с висок глас каза: – Вдигни ръцеее!

Двата мръсни ръкава се заиздигаха. Единият силно трепереше. Половината на другия висеше безпомощно.

– Ммд-а-а-а, не прилича – измърмори Кун и рече: – Това въобще не прилича нааа... – и задряма.

– На човек? – не издържа Чапо.

– Нее. Въобще не прилича нааа, нааа... – и пак задряма.

– Стар човек? – стресна го Жапо.

– Неее. Въобще не прилича на нищо!

– Ма как ли да прилича, да!? – измърмори си той. – Колко дугули са виждали човеци, а?

Фигурата се заклати напред-назад. Кун въздъхна мъчително.

– Тръгваме ли към гората? – попита Зент, който не беше разбрал накъде ще ходят.

– Не, Зент, не... – обясни му Сент. – А може би? Там ще има всякакви води, водички, капки и... – размечта се Сент.

– Слушайте меее! – рече Кун. – През града вървете само нощем. Не спирайте дори. Зент, Сент, Жапо и Чапо, хайдеее! Влизайте в джобовите на, на-а-а...

Зент, Сент, Жапо и Чапо за нула време се покатериха и се вмъкнаха в джобовите на балтона. Дядо Дугул непохватно се заклати между дърветата, навътре в гората. Кун погледа след него, докато спря да го вижда, и си рече:

– Стана време за сън.

> И ето, читателю, тук историята продължава към града на Глава 4.

> Но ако си размислил и предпочиташ дугулетата да изчакат следващия ден и да навлязат в Дълбоката гора, отиди на Глава 3.

> Към града – глава 4. Към Дълбоката гора – глава 3.

Зент, Сент, Жапо и Чапо тръгнаха рано-рано сутринта и бързо-бързо стигнаха до Дълбоката гора. Те уверено навлязоха в нея, но скоро всичко се промени. Сенките израснаха плътни и страшни. Пътеката изтъня и стана хлъзгава и влажна.

– Тук има много различни води... – каза Сент.

– Цоп! – каза една капчица брезова вода на главата му.

Той бързо я смукна с водораслите си. „Е, поне има какво да ядем“, помисли си Сент.

Другите дугули не мислеха нищо. Те само се движеха напред и страхливо се взираха в сенките. Мракът растеше като гладен, чудовищен звяр. Растенията по главичките на дугулетата клюмаха повяхнали. Очичките на Зент се бяха събрали едно над друго. Тогава синьото дугуле – Сент – тихичко запя:

Ний сме малки дугули, дугули, дугули...

*В старата гора търсим ний листо,
по тънките пътеки, към дугулско дърво...*

Скоро и четирите дугулета тихичко пееха. Песента бе изместила страха и телцата им лекичко светеха. Тревистите им прически стърчаха гордо. Песничката ставаше все по-дълга и по-дълга. В нея освен „дугули“ и „дърво“, те добавяха и „сини“, и „червени“, и „родно“ и разни други работи. Скоро песничката им зазвуча ето така:

Ний сме малки,

*(Зент) зелени, (Чапо) червени (Сент) и сини,
дугули.*

В старата,

*(Сент) пълна с вода, (Зент) дълбока (Жапо) и гъста
гора*

търсим ний

едно младо и живо

листо,

по тънките леки, потайни и меки

пътеки,

към дугулското,

старо и родно дърво.

Всяко дугуле измисляше нова дума и я изпяваше. После другото измисляше друга дума – още по-хубава! И така се получи една много хубава, но и много дълга песничка. Толкова дълга, че няма да се събере в ця-я-ялата книга!

– О-о-о-х! – изохкаха шубраците.

Всички дугули спряха да пеят и замръзнаха. Смелостта им се бе изпарила, а ця-я-ялата дълга песничка бе забравена.

– О-о-о-х! – изохкаха отново храстите.

Докато другите дугулета бяха заети да се страхуват, Жапо внимателно приближи. Той надникна зад лилавото храстче и ги извика:

– Елате!

Зад храста лежеше и охкаше огромна, доста грозновата буболечка.

– Какво животно е това? – попита Чапо и се почеса по листата.

– Това е грозилище! – отвърна Сент.

– Не съм чувал за такова животно – додаде Зент.

– Грозилището не е животно, Зент, то е... – заобяснява му Сент.

– Това е попово прасе – прекъсна ги Жапо.

Той внимателно огледа съществото и цветчетата на главата му щръкнаха.

– Трябва да го излекуваме – добави Жапо.

– Как така ще го лекуваме?! – стресна се Зент. – Ако е „попово прасе“, те ядат корените на растенията и ги убиват. Те са лоши!

Сент погледна към грозилището и съзря зъл блясък в едното му око.

– Давайте да-да-да си вървим – заекна той.

– Не, ще го лекуваме – заинати се Жапо.

Отново е твой ред да избираш.

> Ако искаш дугулетата да лекуват поповото прасе, отиди на Глава 6.

> Ако пък желаеш да продължат с важната си мисия, потърси Глава 7.

Мракът току-що бе изпълнил града. Множество хора бързаха нанякъде. Един прегърбен дядо бавно плъзгаше крака по тротоара. Тялото му се люшкаше насам- натам, аха-аха да падне. Въпреки жегата бе облечен със стар балтон, шапка и шал. Най-странни обаче бяха краката му – увити със стари найлони. Ръцете му висяха безпомощно отпуснати. Минувачите го заобикаляха от разстояние. Никой не му обръщаше внимание. Вътре в Дядо Дугул стотици очички разглеждаха града с изумление.

Никое дугуле не бе виждало толкова светлини. Бяха навсякъде! В небето, по земята, над земята и в хралупите на хората. Имаше дори цели светещи стени. Глутници от ръмжащи чудовища бягаха по широки каменни пътеки. Огромните им очи святаха. Някои от чудовищата спираха и отваряха усти в коремите си. Оттам излизаха хора. Или пък влизаха... Хора влизаха и излизаха и от светещите стени. Така дугулетата бързо разбраха, че хората много обичат да влизат и излизат някъде.

Изведнъж Дядо Дугул спря. Две широки пътеки се пресичаха точно пред него. На всеки ъгъл стърчеше по един кол с кутия. От кутиите светеше ту червено, ту жълто, ту зелено. Чудовищата тръгваха и спираха. Разни хора пресичаха пътеките. Но на тяхно място веднага се трупаха други и пак започваха да чакат нещо. Всички дугулета с ужас наблюдаваха светещите кутии. Дали хората бяха затворили вътре червено, жълто и зелено дугуле?

Вероятно ги принуждаваха да крещят, за да радват хора и чудовища. Ако там имаше заключени дугули, трябваше незабавно да ги освободят. Но всяко отклонение и забавяне можеше да провали задачата им. А и може би там нямаше никакви дугулета.

Време е да решиш какво да направят нашите мъници.

> Ако искаш да проверят светещите кутии, отиди на Глава 5.

> Ако искаш да не се отклоняват от пътя си, отиди на Глава 8.

Дядо Дугул достигна един кол и се подпря. Зент, Сент, Жапо и Чапо изпълзяха от джоба му и се плъзнаха по кола към кутията. Тя нямаше никакъв отвор. Дугулите надзъртаха отвсякъде без успех. Кутията продължаваше да святка безшумно. Ослушаха се и чуха... пак нищо. Нямаше какво повече да направят. Бързо запълзяха към джоба и Дядо Дугул продължи по пътя си. Сент тихичко плюеше. Докато слизаше, близна някаква непозната капка. Бе твърда и горчива!

Докато оживено обсъждаха случилото се, дугулетата стигнаха до друго място. Другото място беше същото като първото място. Широки каменни пътеки се пресичаха при стърчащите колове с кутии. Две от тях не светеха. Дядо Дугул се подпря на единия кол и четирите дугулета веднага запъплиха към кутията. Тя бе широко отворена и разделена на три хралупи. Чапо любопитства и влезе в най-горната. Беше празна.

– Тук няма нико-о-ой! – извика той и тялото му светна червено. Светофарът също.

Отвън се чу нечуван писък на чудовище.

– И тук няма нико-о-ой! – извика Жапо от средната хралупа. Светофарът светна в жълто.

В този момент му се стори, че видя нещо в хралупата и извика пак – а-а-а-а! – за да го разгледа хубаво на светлината. Светофарът продължително засвети.

– Тук е празно също-о-о! – извика накрая Зент и светофарът светна в зелено.

Отвън се чу силно тря-я-яс! После писък на чудовище и пак трясък! Кутията се разтrese и дугулетата уплашено хукнаха към джоба. Очичките им заскача наоколо. Няколко чудовища се бяха сблъскали и смачкали. Те димяха! Събираха се хора. Дядо Дугул се отлепи от кола и тръгна през едната пътека. Внезапно пред него спря огромно чудовище. То мигаше със синьо на главата и му крещеше. Отвори уста и от корема му излезе човек, който носеше шапка и пръчка в ръка. Той също закрещя на Дядо Дугул.

– А-а-а! – извикаха уплашено всички дугули. Целият Дядо Дугул засвети сякаш е направен от коледни лампички.

Човекът изтърва сопата и хукна към корема на крещящото чудовище. Дядо Дугул незабавно се заплъзга в обратна посока. Сент – синьото дугуле – изпълзя от джоба върху главата му и тихичко записка. Скоро хората виждаха само една мигаща синя светлина, която се отдалечава в мрака.

Когато Дядо Дугул разбра, че се е спасил, забави ход. Всички бяха капнали от умора. Извървяха много каменни пътеки и прекосиха други. Имаше светли и тъмни. Имаше какви ли не пътеки, но нямаше горски пътеки.

Водораслите на Сент се подадоха от джоба. Миришеше на вода. Сент се показва целия и видя, че Дядо Дугул приближава река. Пътеката, по която вървеше, се протягаше и минаваше над нея. „Колко удобно“, си казаха

всички и тръгнаха натам.

Внезапно пътеката тежко зарева и се надигна! Дядо Дугул се дръпна уплашен, но ревът продължи. Пътеката се бе скъсала точно по средата, над реката, а краищата ѝ се издигаха все по-нагоре! Дупката между тях растеше. Когато двата края на пътеката се насочиха право към звездите, ревът спря и настана оглушителя тишина.

– Какво ще правим? – обади се някой.

– Ще тръгнем надолу по течението и ще търсим брод – отговори друг.

– А защо да не тръгнем нагоре срещу течението да търсим брод? – предложи трети.

Време е да решиш.

> Ако искаш Дядо Дугул да тръгне по течението на реката, отиди на Глава 12.

> Ако искаш да тръгне срещу течението нагоре, отиди на Глава 9.

Жапо приближи поповото прасе и го разгледа внимателно. Две от крачетата му бяха толкова изкривени, че то не можеше да си ги прибере. Сигурно го боляха много! Цветенцата на главата на Жапо се разклатиха. Той хвана едното краче и рязко го дръпна.

– О-о-ох! – изкрещя буболечката.

– О-о-ох! – изпищя отново.

Жапо беше дръпнал и второто краче.

Останалите го гледаха стъписано. Очите на Зент се събраха едно над друго и направиха кръгче. Всички знаеха колко е мил Жапо, а какви ги вършеше сега?

– Какво – погледна ги той, – има болки, които се лекуват само с други болки. Не сте ли чували?

Те обаче вече не гледаха него, а зад гърба му. Жапо се обърна. Поповото прасе се бе изправило. То вдигна във въздуха предните си крака и ги размаха. Сега изглеждаше много по-едро и опасно.

– Приятно ми е – каза то. – Благодаря, че ме спасихте. Казвам се Тимофей.

– А не трябва ли да си много по-малък, и красив, и с големи крила, и... – започна Зент.

– Говориш за феи, Зент! – прекъсна го Сент.

– Да, мъжка фея – фей! Фей, Тимофей! – гордо заключи Зент.

– Остави – каза жълтото дугуле и махна с ръчичка. – Аз съм Жапо. А този синият е Сент.

– Здравсти, грози...ъ-ъ-ъ...Тимофей – отговори синьото дугуле и водораслите му се накъдриха.

– А аз съм Чапо. Какво ти се е случило?

– полюбопитства червеното дугуле.

– Тук наблизо живее една къртица.

Лоша къртица! Работата е, че много бързах. Трябваше да стигна до Гъбената поляна и... Реших да мина по нейните

тунели. Обаче тя ме хвана и бой, бой, бой!

– Често ли се разхождаш из чуждите къщи? – полюбопитства пак Чапо.

– Не-е-е! Само когато много, ама много бързам...

– Не е хубаво това – прекъсна го Чапо. – Закъде бързаше толкова?

– Цялата работа стана заради брат'чеда. Той чул, че под едно дугулско дърво намерили млада ряпа...

– Какво-о-о? – подскочиха четирите дугулета едновременно. – Къде е това дърво, Тимофей?

Тимофей се стресна.

– Ама вие дугули ли сте?

– Не, говорещи шишарки! – пристъпи напред Жапо. – Къде е дървото?

– Ами на една полянка. Но дотам има цял ден път. Ако не се изгубите де – отговори поповото прасе. – Но понеже ми помогнахте, мога да ви превода през тунелите.

– Ама на къртицата ли? – не разбра Зент.

– Оттам е много по-кратко – поясни Тимофей.

Дугулетата се спогледаха.

– Да го направим – предложи Жапо.

– Опасно е – каза Сент.

– Ще стигнем бързо – включи се и Зент.

– Но това е чужд дом – обади се Чапо. – Да си вървим по пътя.

И така, приятелю, какво да направят малките дугулета?

> Да влязат ли с Тимофей в тунелите на къртицата? Ако си съгласен с това, иди на Глава 10.

> Ако смяташ, че трябва да си продължат по пътеката, отиди на Глава 13.

Дугулетата излязоха от храстите и поеха по пътеката. Зад тях, все по-слабо, се чуваше охкането на поповото прасе.

– И все пак, трябваше да го излекуваме – обади се Жапо.

– Да бе, че да ни изяде! – отвърна му Сент, загледан в няколко капчици роса.

Всички продължиха мълчаливо. Дървета и храсти поглъщаха мрачно пътеката и нещо тежеше в малките сърчица на дугулите. Пътят се спускаше надолу. После се катереше стръмно нагоре. Понякога заобикаляше дървета, храсти или нещо невидимо.

Изведнъж Чапо спря на място.

– Чувате ли? – запита той останалите.

– Нищо не чуваме – отговориха те и за всеки случай старателно се послушаха.

В гората не се чуваше нищичко. Пълна тишина бе заменила горската тишина. Няма такава гора, в която да не се чува нищо – ни ветрец, ни птичка, ни прозявка на дърво. Толкова тиха може да бъде само една уплашена гора. А щом гората е уплашена, значи и те бяха в опасност.

– Бързо, да се скрием! – предложи Сент.

Зент, Сент и Чапо се шмугнаха под нападалите листа край пътеката. Само маргаритката на Зент се показваше и душеше нещо. Тромави стъпки приближиха малките дугулета. Нещо пшкаше и сумтеше тежко все по-близо и по-близо. Маргаритката също изчезна под листата. Дугулетата се свиха на топчета, готови да се спасяват, но любопитните им очички се завъртяха отгоре и продължиха да надничат. Нещо страшно изникна на пътеката. То ходеше на два крака, облечено със стари мръсни гащи, над които висеше дебел корем. Носът му не беше нос, а зурла на прасе. От главата му стърчаха два извити рога, оплетени в полепнали паяжини. Съществото миришеше отвратително, а около него кръжеше гъст облак от мушички. То отчаяно се опитваше да ги прогони с някаква дебела тояга. Изведнъж подви крака и седна в калта. Дупето му бе толкова голямо, че излизаше от двете страни на пътеката.

– Х-ъ-р-р-р-т, х-ъ-р-р-р-т – казаха огромните му черни нокти, с които се почеса.

Съществото отново размаха дебелата си тояга към мухите. Спря и пак се почеса.

– Х-ъ-р-р-р-т, х-ъ-р-р-р-т.

След малко чудовището се изправи и тръгна обратно. Тогава Сент, Зент и Чапо видяха, че за голямото му дупе, заедно с мазна буца кал, е залепнал Жапо. Съществото се отдалечаваше и го отнасяше със себе си. Жапо отчаяно се бореше да се освободи. Трите дугулета се впуснаха след него, но чудовището правеше огромни крачки. Те бързо се свиха на топчета и се търкулнаха. Вече бяха почти в краката на съществото, когато то изведнъж излезе от пътеката и тръгна направо през гората. Чапо, Сент и Зент се търкулнаха бързо, но ставаше все по-трудно. Търкаляха се и заобикаляха пънове, заобикаляха камъни, заобикаляха храсти. Най-накрая настигнаха чудовището. Но как да се покатерят по него, докато ходи? Жапо отчаяно се мъчеше да се отлепи от буцата кал. Съществото внезапно спря. На пътя му бе паднало огромно дърво. Дугулетата не чакаха втора покана. Те бързо се покатериха по мръсните му крачоли.

Когато стигнаха до Жапо дружно го задърпаха за ръцете. И дърпаха, и дърпаха. Изведнъж – пльок! Буцата изплю Жапо и четиримата паднаха на земята. Съществото се почеса по дупето, точно там, където преди малко висеше Жапо. Буцата кал се превърна в мръсно петно. Чудовището изсумтя и прекрачи дървото, за да продължи по пътя си.

Зент, Сент, Жапо и Чапо си отдъхнаха и се огледаха. Отвсякъде ги заграждаше гъста и страшна гора. Бяха се изгубили.

– То-то-това ми дойде в повече – заекна Сент, – ха-ха-хайде да се прибираме!

– Но, Сент – обади се Чапо, който преглеждаше другите дугули, – не можем да се приберем с празни ръце!

– Не се знае колко време ще търсим пътеката – намеси се Зент, – най-добре е да тръгнем веднага.

– Аз пък предлагам – каза Чапо – да пренощуваме тук и утре да продължим търсенето. Все някак ще се ориентираме.

И тук е време отново да избираш, читателю.

> Ако искаш дугулите да пренощуват в гората и на сутринта да продължат, отиди на Глава 11.

> Ако смяташ, че е по-добре да тръгват към вкъщи веднага, отиди на Глава 14.

Дядо Дугул продължи по една каменна пътека, а хората старателно го заобикаляха. Светещите стени намаляваха. Каменната пътека ставаше все по-тясна. Чудовищата спяха наредени до нея, а от тях не се чуваше нищо. Дори не хъркаха!

Дядо Дугул вървеше все напред и напред, когато пътеката внезапно свърши. Фигурата предпазливо се опря на един кол, който вместо с кутия завършваше с нещо кръгло. Зент, Сент, Жапо и Чапо изскочиха от джоба и се отправиха на разузнаване.

Отпред стърчеше висока каменна стена. Тя бе мрачна и влажна, обрасла със зелени мъхове. Сент внимателно близна една капчица, но веднага я изплю. Отвратително!

В основата на стената имаше мъничък отвор, достатъчно голям за едно дугуле. Жапо бързо се напъха и надникна от другата страна. Бе тъмно, но все пак различи силуетите на храсти и дървета. Когато четирите дугули се прибраха в джоба, Жапо вече имаше план.

– Чуйте ме – каза той. – Дядо Дугул е дотук. Пред нас има огромна стена. Но тя има малък отвор, през който може да мине само едно дугуле. Предлагам аз, Зент, Сент и Чапо да продължим сами, а Дядо Дугул да се върне вкъщи.

– Защо не развалим Дядо Дугул? – обади се някой. – Ще минем през отвора и ще го направим отново.

– Защото – заобяснява Чапо, – за да го направим, вкъщи ни помагаша. Как ще облечем балтона без другите дугули? А и всичко това ни отне цял половин ден!

– В такъв случай – обади се няколко гласа – да се връщаме вкъщи всички заедно.

– Не, не. От другата страна растат храсти и дървета. Възможно е това да е паркът на града. По-добре ние четиримата да продължим сами, а Дядо Дугул да се прибере вкъщи.

Добре, читателю, тук е мястото да избереш.

> Ако искаш четиримата да продължат сам-сами, отиди на

Глава 15

> Ако искаш всички заедно да тръгнат по обратния път, отиди на Глава 17.

Дядо Дугул бавно пое срещу течението на реката. Малката пъточка криволичеше до водата и бе хлъзгава. На дугулетата най-отдолу им ставаше все по-трудно да не се пързаят. Те носеха целия Дядо Дугул на гърба си! Всяко впиваше по шест реда нокти в калта, но и това не помагаше. Дядо Дугул се клатеше насам-натам и няколко пъти замалко да падне в реката. А никое дугуле не можеше да плува. Всички се смълчаха. Бе толкова тъмно, че пъточката почти не се виждаше.

Дядо Дугул изкачи едно хълмче и заслиза. Едно малко дугуле се разтрепери от страх и умора. Левият крак на Дядо Дугул също затрепери. Плъзна се настрани и десният му се сгъна наполовина. Дядото залитна и половината му цопна в реката. Тялото му се разпадна на малки дугулета. Тези във водата отчаяно се вкопчиха в балтона, за да не потънат. Но водата бързо напояваше дрехата и тя натежа. Дугулетата, паднали на брега, я задърпаха с все сили. Бяха ужасени, но не викаха, за да не привлекат някой неприятел в нощта.

– Дръжте здраво балтона – каза бързо Жапо, – тези във водата, пълзете по ръкавите му! Не се блъскайте. Един по един, иначе няма спасение – добави той и махаше с ръце.

Дугулетата във водата се закатериха по балтона. Щом се спасеше някое, също задърпваше дрехата. Скоро се спаси и последното дугуле.

– Пускайте! – нареди Жапо и всички пуснаха старото палто.

Течението го замъкна навътре-навътре в реката и там то потъна. Дугулите мълчаха уплашено.

– Какво ще правим сега? – обади се някой в тъмното.

– Аз, Зент, Сент и Жапо можем да продължим сами. Останалите се върнете вкъщи – предложи Чапо.

– Рисковано е – отвърнаха няколко гласа.

– Как ще преминем града, когато вече не сме Дядо Дугул? – попита едно зелено дугуле.

– Вижте! – извика Зент и засочи реката, докато очичките му се плъзнаха към гърба.

Едно дугулско листо плаваше надолу по течението.

– Бързо, да го настигнем! – изкомандва Жапо и се сви на топче, готов за светкавично търкаляне.

– Чакай! – извика Сент. – Там, откъдето идва листото, трябва да има дърво. Да тръгнем нагоре.

– Кой знае колко е далеч! Това листо е тук! Давай да го хванем! – възрази му Жапо, свит на топче.

– Жапо – намеси се Зент, – дори и да стигнем листото, то е по средата на реката. Как ще го извадим? Да тръгнем нагоре.

– Като го стигнем, ще измислим! Хукавам! – викаше Жапо.

> И така, приятел, какъв ще бъде твоят избор?

> Ако искаш дугулетата да преследват листото, отиди на Глава 20.

> Ако желаеш да потърсят дугулското дърво, отиди на Глава 21.

Тимофей се спусна в тунела пръв. Зент, Сент, Жапо и Чапо го последваха предпазливо. Вътре не се виждаше нищо.

– Е-е-е! – изписка тихо Чапо, за да светне тялото му.

– Недей! – сепна му се Тимофей. – Къртицата е почти спяла, но светлината я дразни ужасно. И чува всичко! Като брат'чеда е! Веднага ще разбере, че сме тук. Добре че аз ще ви водя. Познавам тези коридори като мустаците си!

– Всеки да хване предния в колонката. И никакво писко-светене!

Всички продължиха в пълна тишина и тъмнина. Някъде от тавана на тунела се спускаха коренчета. Невидимият им досег отначало стряскаше малките дугулета, но после като че свикнаха. Сент дори близна няколко. Но веднага съжали! Имаха вкус на пръст и сухота.

Така вървяха в тъмното много дълго. Толкова дълго, че Зент, Сент, Жапо и Чапо вече не знаеха колко дълго е много дълго.

– Усещате ли го? – сепна се Тимофей и се закова.

– Кое? – запита тревожно Жапо и очите му се събраха.

– Тази тънка-тънка миризма – отговори му Тимофей.

Всички старателно задушиха. Наистина се бе появила лека и кисела миризма.

– О, да, какво е това? – полюбопитства в тъмното Чапо.

– Така мирише къртицата! – обяви поповото прасе.

В този момент Чапо, който бе най-отзад, се опита да отмести две тънки коренчета. Опираха в гърба му и го дразнеха. Хвана ги и силно ги опъна към себе си, а после настрани. Коренчетата грозно изсумтяха. Смердлив ветрец облърна лицето му и два остри, бляскащи зъба се оголиха точно пред него. Бе хванал къртицата за мустаците!

– Бяга-а-ай! – изкрещя Чапо толкова силно, че телцето му ярко заблестя и освети грозната зъбата муцуна.

– А-а-а! – запищяха всички и тунелът заблестя в ярка, цветна светлина.

Бягаха! Най-отпред препускаше Тимофей. След него се търкаляха Зент, Сент, Жапо и Чапо. Къртицата бе зад тях. Тичаха и се търкаляха, търкаляха се и тичаха. Коренчета ги удряха в очичките. Не виждаха нищо. Много ли продължи всичко, малко ли, но в един момент къртицата изостана. После изостана още. Дугулетата вече знаеха, че са спасени.

– Чакайте-е-е! – извика тя.

Жапо хвана за ръката Зент, който се търкаляше пред него, и рязко спря. Сент и Чапо се блъснаха в тях.

– Ка-ка-какво правите? – изкрещя Сент и светна. – Къ-къ-къртицата ни приближава!

– Нека разберем какво иска – каза спокойно Жапо.

– Ти полудя! – сопна му се Зент. – Тимофей вече избяга. Изостави ни. Давай да изчезваме оттук.

– Да, наистина, защо не разберем какво иска – намеси се Чапо. – Тя е побавна. Май винаги можем да ѝ избягаме.

И така, време е пак за избор.

> Ако искаш дугулетата да говорят с къртицата, за да разберат какво иска, отиди на Глава 16.

> Ако желаеш да продължат да бягат, без да се обръщат, отиди на Глава 18.

Зент и Сент, Жапо и Чапо се приготвиха за сън. Зент намери чудесна купчина шума – топла и мека. Сент се суетеше и бъркаше нещо във фунийки от свежи листа. Сложи роса от шипков храст и добави дъждовна вода, стекла се по кората на бреза. Опита я и после пак я опита. Бе станала чудна вечеря! Всички похапнаха, а Сент най-много! Нахранени те се излегнаха в шумата. Слънцето скоро щеше да залезе. Гората притихна. Само ветреца свирукаше в клоните на дърветата. От време на време някоя нощна птичка тихо му пригласяше.

Жапо, Чапо и Зент вече се унасяха, но Сент се въртеше и не можеше да заспи. Бе останало малко от вечерята и той реши да я опита отново. Трябваше да се увери, че наистина е толкова хубава, колкото си я спомняше. Той тъкмо облизваше и последната фунийка, когато недалеч изпука съчка. Той бързо се скри и надникна иззад едно сухо листо. Две странни бледи светлилки приближаваха към него. Водораслите на главата му бързо се прибраха.

Сент тихичко събуди другарите си и мълчаливо им посочи светлинките. Те ги приближаваха все повече и повече.

– Какво ли е това? – полюбопитства Чапо.

– Това са две светещи неща – обясни му Зент.

– Спокойно, безобидно е – каза Жапо. – И не са две, а едно. Това е светещо мече. Много са лакоми. Сигурно е надушило нашата вечеря. Сент, нали остана малко от нея?

– Ами, да, ама, такова – обясни Сент. – Наложил се да я опитам. Но... Мога да приготвя още! – ентусиазира се Сент и се разшета.

– Хей, меченце-е-е! – провикна се Жапо към светлинките.

Те застанаха неподвижно. После предпазливо приближиха. Когато съществото дойде до тях, дугулите видяха, че това е едно миниатюрно пухкаво мече. Беше не по-високо от две дугулета. Меката му сива козинка завършваше с бели крайчета. А на върха на ушичките му косъмчетата ставаха по-дълги, твърди и вплетени едно в друго. Така образуваха малки шипчета. Точно те светеха с бледа светлина.

– Ммм! Ще си оближеш лапичките! – каза Сент и подаде на мечето фунийка с отвара.

То я взе и лакомо замляска. Когато свърши, Сент доволен му подаде още една. Не беше виждал друг такъв апетит досега! Мечето излочи отварата, избърса

муцунката си и щастливо се усмихна. Ушичките му светнаха по-силно. Очичките му грееха и скачаха от дугуле на дугуле.

– Приятно ми е, приятно ми е – каза то, като говореше много бързо. – Аз съм Боби. Боби – светещото мече. Мечето, което свети.

– Здравей – отговори му Зент, – това са Жапо, Чапо и Сент, а аз съм Зент. Ние сме дугули.

– Защо сте чак тук, чак в Дълбоката гора, чак толкова съвсем навътре? – запита припряно Боби.

– Търсим дугулско дърво – намеси се Жапо.

– Ооо, тук, в гората има, даже много има, пълно е с тях. Бързо, бързо! – като каза това и мечето хукна нанякъде.

Светлинките бързо се отдалечаваха в тъмната гора.

– Нищо не разбрах – каза Зент, – да го последваме ли?

– Не знаем накъде хукна – промърмори Сент, – да останем тук до сутринта. Има и хубава храна.

– Сега е моментът! – каза Жапо. – Сигурно тръгна към някое дугулско дърво.

– Но Жапо, защо си толкова безразсъден?! – сопна му се Сент.

Трябва да решиш бързо, преди мечето да изчезне.

> Дали дугулите да тръгнат след него – Глава 19.

> Или да останат в топлата мека шума до сутринта – Глава 25.

Не вървяха никак много. Спуснаха се по една пътечка, изкачиха се по някакъв хълм и когато слязоха, го видяха. Пред тях се очерта силуетът на огромно чудовище. Май спеше. Една-единствена чудовищна ръка стърчеше от него, забита в средата на реката. Подпираше се на огромната си лапа и не помръдваше. Докато се чудеха какво да правят, откъм чудовището се чу:

*Младата тръстика вятърът я плаши.
Вятърът я плаши младата тръстика.
Над вода се гъне, рибката се плаши,
рибката се плаши, под вода се гъне.*

– Какво е това? – полюбопитства тихо Чапо.

– Трябва да се провери! – каза Жапо.

Зент, Сент, Жапо и Чапо се измъкнаха от джоба на Дядо Дугул и се отправиха на разузнаване. Внимателно се промъкнаха до чудовището и тогава се чу:

*Тъничка тръстичке, ти недей ме плаши,
ти защо ме плашиш, тъничка тръстичке?
Трудно ми е рибке, вятърът ме плаши,
той защо ме плаши, мъничка ми рибке?*

Жапо се доближи съвсем. Чудовището нямаше крака, а само чудовищни колела, увити в кални, железни пластини с огромни нокти. Странното говорене идваше някъде отгоре. Жапо се покатери по долните пластини, после по-горните и после...

– Недей, Жапо, ще го събудиш! – извика Зент и очичките му се събраха на чертичка.

Жапо се изправи и едно чудовищно око проблесна право в него. После светна и друго око. Още няколко, по-малки, се оцъклиха отгоре. Стана светло като в светкавица. Чудовището се разбуди напълно! Извади огромната си ноктестя лапа от реката и извъртя туловище към стъписаните дугулета.

– О-о-о, почитатели-и-и! – провикна се то. – Заповядайте, заповядайте, отпред сядайте!

– Но какво си ти? – извика Чапо, като не смееше дори да помръдне.

– Моля за извинение – извини се чудовището, – на ваше разположение – Генади. Багер – поет.

В този момент Дядо Дугул излезе от тъмнината.

– О-о-о, още почитатели! – възкликна Генади. – Заповядайте, заповядайте, тук се разполагайте!

– И какво е това, което си говореше? – полюбопитства Чапо и се почеса по растението.

– Това е моята поезия – отговори му багерът. – Цял ден съм принуден да копая пясък, и вечерта отруден, сам, под лунен блясък, пиша стих, сонет. Кажете – бива ли ме за поет?

– Аз нищо не разбрах – каза Зент.

– Не знам какво точно казваше – включи се Сент. – Но онова за тръстиката звучеше красиво като утринна капка роса.

– Значи съм докоснал вашите сърчица, о, вие малки, мъхести яйца! – изрецитира багерът.

– Ние не сме мъхести яйца – каза ядосано Зент. – Ние сме дугули!

– Знам – рече багерът. – Но „дугули“ не се римуваше със сърчица.

– Търсим брод през реката – чува се няколко гласа от Дядо Дугул.

– О, ще ви помогна аз, във този тежък час! – зарадва се Генади.

– А как ще стане това? – запита Сент, който бе наблизил, но все пак на не-чак-толкова наблизил.

– Много просто и лесно. Влизате в кофата ми чудесно. И тогаз в нощния мрак, ще ви спусна чак на другия бряг!

Генади сгъна въздългата си ръка и постави пред дугулите огромната си ноктестя лапа. Тя можеше да побере всички.

– Това хи-хи-хич не ми харесва – зекна Сент и водораслите му се завързаха на възелчета.

И така, читателю,
тук е мястото да решиш
какво желаеш.

> Ако искаш дугулите да
влязат в лапата на Генади, отиди
на Глава 24.

> Ако предпочиташ да не
рискуват, а да продължат надолу
по реката, отиди на Глава 26.

Никое дугуле не видя как Тимофей се вмъкна в лабиринта на къртицата. Едно по едно те излязоха от храстите

и поеха по пътеката, без да се обръщат. Тя криволичеше. Спускаше се и се изкачваше. Понякога Сент спираше, за да близне водата, събрана в хралупата на някой пън. Зент оглеждаше дърветата доволен.

– Много здрава гора – каза той, – няма боклуци, няма болести.

Тук някъде със сигурност ще има дугулско дърво.

– И водата е чиста – добави Сент.

– Не бързайте да се радвате! – прекъсна ги мрачно Жапо, който спря внезапно пред някаква огромна следа.

– Какво животно е оставило това? – попита плахо Чапо.

– Не знам – отговори Жапо. – Но със сигурност е нещо огромно и се движи на два крака. Ето тук е стояло седнало известно време. После се е изправило и е тръгнало нататък.

Като каза това, Жапо тръгна по следите на съществото.

– Колко са големи стъпките му! И през какво голямо разстояние са – говореше си той. – Значи и съществото е много голямо!

– Вижте, тук следата излиза от пътеката

– каза Жапо и се обърна к ъ м

другите зад него, които не бяха зад него. Останалите дугули не бяха помръднали.

– Хайде, елате да видим какво е това същество! – извика им той.

– Не е ли много голямо? – извика му Зент и маргаритката на главата му се поклати съмнително.

– Голямо е! – отговори Сент вместо Жапо. – Не ни трябват големи същества! Имаме си по-важни неща за вършене.

– Хайде деее, умирам от любопитство да разбера какво животно е! – отговори им Жапо.

– Не! – категоричен беше Сент.

– Защо не? – упорстваше Жапо.

– Защото е голямо! И страшно! А ние не търсим голямо и страшно животно, а малко и нестрашно листо!

А ти, приятелю, какво избираш?

> Да поемат ли дугулите по следите на съществото – Глава 27.

> Или да си продължат по пътя в търсене на дугулско дърво – Глава 32.

Зент, Сент, Жапо и Чапо се подготвиха за обратния път старателно. Те не искаха да се прибират вкъщи с празни ръце.

Сент внимателно проверяваше няколко водни капчици, които не познаваше. Те можеха да послужат за нови отвари. Внезапно зад гърба му нещо мощно изжука! Той светкавично се обърна. Възголяма оса с извадено жило връхлиташе, за да го прободне. В последния момент Сент се наведе и това го спаси. Осата профуча над него.

– Ж-ж-ж! – жужеше сърдито тя.

– Жапо, Чапо, Зент, помо-о-ощ! – извика уплашено Сент.

Осата направи остър завой и литна право към него. Четирите дугулета се скупчиха заедно. Жапо яростно гледаше натрапника, който се готвеше да ги нападне, и изкрещя:

– Да не си посмял! – тялото му светна в ярко жълто. – Ако ни нападнеш, никога вече няма да лекувам оси в тази гора!

– Уау! – възкликна осата и зажука над главите им. – Светеща кож-ж-жа! Как ли ще стои изкуството ми върху нея!?

– Какво си ти? – запита Жапо.

– Аз съм Дар Бъзи, по прякор Бъзистия. Оса татуист! – избръмча осата и кацна гордо върху една тревичка.

– Моето творчество е познато навред в тази гора.

Сега дугулетата видяха, че тя бе препасала широк колан. По него висяха малки кофички с различни боички. Цялото ѝ дупе, цялото ѝ жило бяха оплескани с всевъзможни цветове.

– Какво е татуист? – запита любопитно Чапо.

– Татуистът е творец. Художник, който рисува върху кож-ж-жа. Върху кож-ж-жите на съществата навред в тази гора – отговори Дар Бъзи, по прякор Бъзистия. – Ето виж-ж-ж!

Като каза това, той светкавично излетя. В този момент една прастара костенурка бавно-бавно преминаваше покрай тях. Осата се спусна над нея. Жилото ѝ бързо затрака по черупката на напласеното животно. Спираше само за да го топне в кофичка с боя и продължаваше. Творецът изведнъж се издигна във въздуха, огледа произведението си и каза:

– Това е!

Слисаните дугулета видяха, че върху гърба на костенурката бе нарисувано прекрасно зайче. Изглеждаше сякаш я язди.

– Хулиган! – извика тя и бавно-бавно се шмугна в храстите.

– Нищо не разбираш от изкуство! – викаше осата след нея.

Кацна отново пред дугулетата и кротко добави:

– Няма нуж-ж-жда да ме съж-ж-жалявате.

Свикнал съм вече с това! Неразбиране, отхвърляне, гонения... те са част от ж-ж-живота ми.

Настана горска тишина. Дугулетата се чудеха какво да кажат. Дар Бъзи проговори пръв:

– Разкаж-ж-жете ми за вашето творчество. Със светлина ли работите?

– Ние сме дугули – започнаха да обясняват Зент, Сент, Жапо и Чапо. – Търсим младо листо от дугулско дърво. Нашето е старо вече...

Дар Бъзи, по прякор Бъзистия, ги слушаше внимателно. Когато свършиха, той намести колана с бои на кръста си и отлетя към най-близкото дърво. Бързо нарисува нещо на кората му и се отдръпна.

– Така ли изглеж-ж-ждат листата на дървото, което търсите?

Тогава Сент, Зент, Жапо и Чапо видяха, че е нарисувал листо от дугулско дърво. Беше толкова хубаво, че сякаш ей сега щеше да затрепти от слабия ветрец.

– Да-а-а! – извикаха дружно те.

– Ще ви каж-ж-жа къде да го откриете, но при едно условие – усмихна се хитро осата и посочи Зент. – Искam да създам творчество, ей върху този зеления.

– В никакъв случай! – дръпна се Зент назад.

– Зент, моля те – започнаха да го убеждават Сент, Жапо и Чапо, – това е голям шанс.

– Неее! – упорстваше Зент, а очичките му правеха кръгчета.

– Зент, само преди миг бяхме пред провал, моля те! – настоя Жапо.

И така, приятел, май е време пак да избираш.

> Ако искаш Зент да се съгласи Дар Бъзи да рисува по него, отиди на Глава 22.

> Ако предпочиташ да продължат по пътя си към вкъщи, отиди на Глава 23.

Зент, Сент, Жапо и Чапо внимателно се промъкнаха през отвора. Не виждаха почти нищо, но после очичките им се разшириха, за да виждат по-добре в тъмното.

Скоро разбраха, че се намират в малка градина с растения, подредени в редици. Имаше и няколко дървета, но никое от тях не беше дугулско.

След малко стигнаха до друга стена. Тя беше същата като първата, но нямаше отвор. Дугулите надничаха, търсиха и накрая се изкатериха, за да се прехвърлят от другата страна. Там отново имаше малка градинка, без дугулско дърво. Така прехвърлиха много стени. Докато пресичаха поредната градина, в мрака нещо тихо изцвърча. Четиримата предпазливо се приближиха. Гъста пълзяща трева плътно обхващаше няколко растения. Едно малко прилепче, цялото оплетено в нея, се опитваше да се освободи. Мяташе се насам-натам и се оплиташе още повече. Дишаше трудно и отчаяно се нуждаеше от помощ. Зент се приближи и разгледа тревата. Познаваше я – това бе кукувича прежда и бе много коварна. Дугулетата я задърпаха с все сила и разхлабиха хватката ѝ около прилепчето. Жапо го хвана за ушите и го издърпа. Животинката уплашено опита да избяга, но само блъскаше по земята с едно крило. Другото се влачеше неподвижно.

– Задръжте го! – извика Жапо. – Внимателно!

Дугулите затиснаха прилепчето. Жапо заопипва болното крило и тревичките на главата му щръкнаха.

– Изместило се е – каза той. – Сега ще го оправя.

Хвана крилото и силно го натисна, а после рязко го дръпна. Крилото изхрущя и изведнъж се раздвижи! Прилепът размаха криле, цапна неволно дугулите по главите и литна. Кръжеше над тях и рязко завиваше.

– Какви сте вие? – изцърка силно той.

– Ние сме дугули – отговори му Зент. – Търсим дугулско дърво.

– Цър-р-р! – развълнува се прилепчето. – Аз мога да отнеса един от вас до дугулско цър-р-рво.

– Не можем да се разделим

– каза Чапо.

Внезапно прилепчето изписука пронизително и над главите им небето почерня от стотици прилепи.

– Това са моите цър-р-рчеди! – извика им животинчето.

Дугулите се спогледаха.

– В една гора извън града е цър-р-рвото – добави прилепът.

– Да се възползваме! – предложи Жапо. – Ще спечелим много време!

– Ти луд ли си! – възрази му Сент. – Ами ако ни изтърват?

– Аз нищо не разбрах... – не разбра Зент. – Но ако ни изтърват, сигурно няма да могат да ни хванат!

– В тези градини също е опасно – обади се Чапо. – Нека да опитаме.

И така, читателю, избирай:

> Ако искаш дугулите да спестят време и да полетят с прилепите, отиди на Глава 28.

> Ако предпочиташ да продължат по пътя си през дворовете, отиди на Глава 34.

Зент, Сент, Жапо и Чапо се скупчиха и зачакаха, готови да побегнат. Тежкото дишане на къртицата приближаваше в мрака.

– Моля ви, не светете с нищо! – каза тя, някъде съвсем отблизо.

Растенията на главичките на дугулите подушиха киселата къртича миризма и се намръщиха.

– Кажи веднага какво искаш! – извика Жапо, който се опита да говори със страшния си глас.

– Подушвам, че сте дугули – рече къртицата и сбърчи нос.

– Може и да сме, може и да не сме – отговори Сент.

– Приятно ми е, аз съм Памела – представи се къртицата и приближи миризливия си нос.

– Ще ни кажеш ли какво искаш? – запита пак Жапо, но вече с нестрашния си глас.

– Има ли синьо дугуле сред вас?

– Може и да няма – отговори Сент и добави: –
Защо пък точно синьо?

– Тук, в подземията ми, има няколко кладенчета с вода. Един път пия и ми е добре, друг път – не. Цял ден ме боли коремът! Не знам
коя вода коя е. Искам синьото дугуле да ми каже коя е хубава за мен.

Моля ви!

Настана такава тишина, че доведе още тишина.

– Добре – обади се неловко Сент накрая, –
води ни!

Скоро бяха изследвали всички подземни кладенци. Жапо, Зент и Сент дълго обсъждаха нещо.

– Тази и тази вода стават – каза Сент и подаде на къртицата капчици от кладенците. Тя ги

подуши и ги запомни.

– Боли те коремът от тази вода – каза Жапо и поднесе на Памела капчица.

– А от ето тази вода – довърши той – не може да ти стане лошо, но не е полезна за теб.

Къртицата подуши и последната капчица.

– Тази вода обаче – намеси се Зент – е много полезна за разни треви и дървета. Затова те молим да вземем от нея.

– Вземете колкото искате, приятели! – зарадва се Памела.

– Ето тук има едни малки шушулки. Ползвайте ги!

Дугулетата напълниха шушулките догоре, а къртицата им показва най-прекия път към изхода.

– И ако пак ви дотрябва, елате!

Отвън денят вече свършваше. Слънцето се бе скрило и само един последен лъч висеше закачен за сянката на старата гора. Точно до изхода ги чакаше Тимофей.

– Ооо, брат'чеди! Толкова се радвам, че ви виждам отново! – каза той. – Хайде да ви вода при дугулското дърво.

– Махай се, Тимофей! – отговори му Зент. – Не е приятел този, който те изоставя при първа опасност.

– Не му говори така, Зент – намеси се Чапо в разговора. – Той не е виновен, че се е уплашил. Някои приятели са по-страхливи от други приятели.

– Така е – намеси се и Сент, – аз като съм по-страхлив от теб, да не би да съм ти по-малко приятел.

– А откъде да знаем дали пак няма да ни изостави в труден момент? – прекъсна ги Жапо.

Това, читателю, ще решиш ти.

> Ако предпочиташ дугулите да се доверят отново на Тимофей и да тръгнат с него, отиди на Глава 30.

> Ако предпочиташ да продължат сами, отиди на Глава 33.

Дядо Дугул се приготвяше за дългия път обратно. Зент, Сент, Жапо и Чапо внимателно разглеждаха всичко наоколо.

Сент реши да опита всички капчици вода по стените наоколо за всеки случай. Може би някоя от тях носеше спасение за тяхното дърво. Или пък просто беше много вкусна.

През това време Чапо проверяваше здравето на всяко дугуле и листата на главата му бавно се поклащаха. За него бе важно да знае, че всички са добре и ще се върнат въпреки здрави.

Жапо забеляза няколко нощни пеперуди, които стояха замръзнали върху една стена.

– Имате ли нужда от помощ? – попита ги той.

Те обаче не му обърнаха никакво внимание.

– Вие, градските създания, сте доста странни – каза им той и се оттегли с достойнство при Зент, който бе намерил някакво цвете.

То бе пораснало направо в каменната пътека.

– Виж, това е чудо! – каза той на Жапо.

– На мен ми прилича на цвете – отвърна Жапо.

– Толкова е малко и нежно, а е пробил камъка. Не съм виждал такова нещо.

– Не знам, Зент. Ти си специалистът по цветята.

– Какво става тук? – дойде и Сент.

– Това растение крие голяма сила в себе си – обясни Зент.

– Листото му може да свърши чудеса!

Зент докосна цветето и нежно откъсна едно листенце от него. Старателно намаза раничката с оздравителна отвара, която сам бе

измислил.

Когато всичко беше готово, Зент, Сент, Жапо и Чапо се настаниха удобно в джоба на балтона. Дядо Дугул се отлепи от стената, на която се беше подпрял, и пое по пътя към дома. „Дали е възможно това листо да помогне на нашето дърво?“ – мислеше си Зент в джоба. Той не знаеше, че това вече се бе случвало веднъж по случайност. Така се бе родило едно странно зелено дугуле, което можеше да си мести очите.

КРАЙ

Ако за първи път достигаш този финал, ти печелиш стикера до цифрата „17“! Можеш да го отлепиш и да го използваш за твоето дърво.

Зент, Сент, Жапо и Чапо отново се затъркаляха с всичките си сили. Нямаха представа накъде отиват. Завиваха, катереха се и продължаваха.

Единственото важно бе да не се разделят.

Затова постоянно се докосваха. Когато често докосваш някого, е трудно да се разделиш с него.

Стесненията ставаха разширения. После разширенията ставаха пак стеснения и се превръщаха в лабиринти. Висящите коренчета ги удряха непрекъснато, но те продължаваха. Изведнъж пред себе си видяха светлина!

Четиримата изхвърчаха като тапи от лабиринта. Дишайки тежко, се проснаха на тревата. Огромно звездно небе грееше над тях през клоните на дърветата. Нямаха представа къде се намират.

– Всички ли виждат това, което виждам и аз? – каза развълнувано Чапо.

– Къде? – не разбра Зент.

Точно над тях се извисяваше огромно и старо дугулско дърво.

– Невероятно! – извика Жапо. – Хайде да го огледаме! Търсете подходящи листа!

Сент, Зент, Жапо и Чапо бързо се закатериха.

– Който и да си, спри веднага! – проговори дървото.

– Ние сме дугулета – отговори му Жапо и тревичките на главата му щръкнаха гордо.

Настана пълна тишина. После дървото развълнувано каза:

– Не може да бъде! Я извикайте!

– А-а-а! – изкряскаха Зент, Сент, Жапо и Чапо и телцата им светнаха в зелено, синьо, жълто и червено.

– И-и-иха-а-а-а! – извикаха клоните и светнаха!

– Слезте долу – каза някой от клоните, – идваме при вас.

Четирите дугулета се върнаха на полянката. От клоните заслизаха десетки непознати дугули и ги заобиколиха. Бяха толкова щастливи да ги видят.

– Откъде идвате? – питаше някой

– Какво ви води насам? – любопитстваше друг.

Зент, Сент, Жапо и Чапо разказаха всичките си приключения.

– Съжалявам – каза им едно зелено дугуле, което се казваше Зим. – Нашето дърво също е много старо. Не можем да ви дадем листо.

– Но как оцелявате без Велико докосване? – попита го Зент.

– Изобретихме една отвара – усмихна се Зим, – с нея мажем листата на дървото. Те се освежават и имаме много Велики докосвания.

– Можете ли да ни дадете от нея? – попита Жапо.

– Можем да ви дадем, но има един проблем. За отварата трябва

специална вода от къртичова дупка. Нашата почти свърши.

– Но ние току-що минахме през една такава дупка – възкликна Сент, – никъде не видяхме вода.

– Няма и да видите – въздъхна тъжно Зим. – Къртицата трябва сама да ви я покаже. Нашата вода е от много отдавна. При нас живеяха едни стари-стари дугули – син и жълт. Синият разбираше от всякакви подземни води. Жълтият умееше да говори с къртици. Когато дойде моментът и се превърнаха в есенни листа, след тях остана къртичова вода. Но вече свършва и никой не се е научил да работи като тях.

Настъпи пълно мълчание. Като помисли известно време, Зим наруши тишината.

– Ще спасим вашето дърво – каза кротко той, – ще ви дадем мъничко от нашата отвара. Тя ще ви даде една година време. Ще ви дадем и рецептата как да я правите, но трябва да обещаете нещо.

– Какво? Да! Разбира се! Какво е то? – извикаха едновременно Сент, Зент, Жапо и Чапо.

– Обещайте, че цяла година ще търсите как да набавите вода от къртичов кладенче. И ако успеете, ще дойдете да ни кажете.

Зент, Сент, Жапо и Чапо се спогледаха.

– Това ли е? – запита Зент.

– Дадено! – добави Жапо.

– Разбира се – съгласиха се и Чапо и Сент.

Нощта напредваше. Всички си легнаха и заспаха. Всички без Зент, Сент, Жапо и Чапо. Четиримата герои мълчаливо гледаха небето през клоните на дърветата. Искрящите точки в небето блещукаха в мрака. Бяха спасили дома си за идната година, но какво ли щеше да се случи през това време?

КРАЙ

Ако за първи път достигаш този финал, ти печелиш стикера до цифрата „18“! Можеш да го отлепиш и да го използваш за твоето дърво.

Зент, Сент, Жапо и Чапо хукнаха след светлинките на Боби. Те скачаха ту наляво, ту надясно, ту нагоре, ту надолу. Дугулите скачаха след тях. Боби непрекъснато надушваше разни миризми, мляскаше, сумтеше и хукваше да провери дали не е нещо вкусно. Всички, без Сент, вече мислеха, че са сбъркали, като последваха мечето. Изведнъж то спря и посочи с лапичка пред себе си.

– Ето ви дърво! Дугулско дърво. Това е дървото на дугулите – заобяснява Боби.

– Сега си тръгвам – добави то, – сега ще се съмне. Ушичките ми избледняват. Ушичките трябва да спят, преди слънцето да изгрее.

Като изговори всичко това, Боби се шумгна в едни храсталаци и изчезна.

Първият лъч светлина прониза нощната гора и освети дървото. То бе толкова младо, че клоните му никога не бяха виждали Велико докосване. Тук не живееше нито едно дугуле. Не се бе раждало такова. Всички листа бяха свежи-свежи. Бе дошъл нов ден!

Сент, Зент, Жапо и Чапо се закатериха в клоните. Скоро Зент намери идеалното листо. Точно каквото най-много му трябваше. Подскочи от радост и реши да го отбележи. Защото едно идеално листо винаги можеше да се изгуби. Изобщо, той бе забелязал, че идеалните неща много лесно се губят. Зент вкопчи шестте си реда ноктенца в кората и се завъртя около листото.

– Какво правиш, ти бре?! – изкряска едно тънко клонче с тънко гласче. Дугулето се огледа. Група мравки стояха прави, сложили ръцете си на кръста. Всяка мравчица приличаше на две буквички „Ф“. Всички Ф-та го гледаха строго.

– Аз, таковам, отбелязвам – обясни стреснат Зент и очите му се събраха на чертичка, – за да мога по-късно да го таковам, да го скъсам де – листото.

– Ма как ще късаш листото, ти бре – сопна се едната мравка. – Тук е място за почивка! Тук е нашата най-важна пътека! Какво ще ни пази сянка, бре!?

Марш оттук, ти бре!

Зент си тръгна смутен и засрамен. В това време Чапо откри малко самотно листенце на един дебел клон.

– Прекрасно е това листенце! – каза си той и също се завъртя, защото знаеше, че прекрасните неща лесно изчезват.

– Що за безобразие се случва тук!? – каза дебелият клон с дебел глас.

Дугулето се обърна. Право в него бяха вперени шест очички. В средата на тъничка блестяща паяжина стоеше дребно паяче и го гледаше. Дугулето не повярва, че дебелият глас идва от това дребно същество и се заоглежда.

– Попитях те нещо! – каза малкото паяче с дебел глас.

– Отбелязвам мястото на това прекрасно листо, за да го откъсна по-късно – отговори дугулето.

– Що за безобразие! – отвърна паякът. – Не виждаш ли, че съм си изплел паяжина тук и тя се държи за листото.

Скоро четирите дугулета слязоха на земята умърлушени. Бяха открили много свежи листа, но все някой се сърдеше за нещо.

– Трябва да направим събрание – каза Жапо. – Нека жителите на дървото посочат кое листо да вземем.

– Но Жапо, ние не можем да питаме всички! – прекъсна го Зент ядосан.

– Дървото е дугулско. То си е наше! – подкрепи го Чапо и сърдито добави: – Съвсем малко ни остава. Няма сега да се проваляме!

– Дървото е на всички – каза Жапо. – Трябва да направим събрание!

– Но желанията са различни – обади се Чапо.

Тук трябва да решиш, приятелю:

> Дали дугулите да организират събрание на животинките – Глава 29.

> Или просто да вземат няколко листа – потърси Глава 31.

20

Всички дугулета се затъркаляха. Червени, зелени, сини и жълти топчета проблясваха и подскачаха под светлината на изгрялата луна. Наклонът на пътеката още повече забързваше бяното им търкаляне. Чувахе се само:

– Уф...
– Туп!
– Ох!

Листото бе все по-близо. Първите дугули се изравниха с него. Но как да го извадят? Точно пред тях, на брега на реката се показаха три върби. Дългите им жилави клонки се спускаха в реката и плуваха по повърхността. Образуваха преграда и задържаха всякакви клончета и шубрачки, които водата носеше. Листото стигна до тях и спря. Дугулетата разбраха, че това е техният шанс. Трябваше да действат веднага, преди течението да грабне листото отново.

– Катерете се! – изкомандва Жапо и всички плъзнаха по върбата. Той бързо откри клонки, които стигаха точно до листото. Опита да се спусне, но те се огънаха под него и той се отказа. Бяха твърде тънки дори и за малко дугуле.

– Клоните на върбите – каза Зент – се огъват, но са жилави. Трудно се късат. Можем да ги ползваме за въже. Ако се държим един за друг и за тях едновременно, ще успеем.

Едно дугуле легна и се хвана здраво за няколко клонки. Друго пропълзя пред него и също се хвана за клонките. После заби шестте си реда ноктенца в тялото на другарчето зад него. То изохка много тихичко, защото беше герой. А героите не охкат силно от някакво одраскване. По тях пропълзя трето дугуле и направи същото. Ох! И четвърто. Ох! И пето... Така образуваха нещо като въже, което се държи за въже. Клонките се гънеха опасно, но дугулетата прииждаха. Всички висяха надолу с главата и очичките им гледаха право в листото. Бяха съвсем близо! Жапо пропълзя по тях и го взе. После внимателно се върна в короната на върбата. Всички го последваха.

Зент напрегнато разглеждаше листото.

– Приятели – каза той накрая, – това листо е още съвсем свежо. Не знаем обаче кога се е откъснало. Трябва да го сложим между две листа от коприва. Така ще удължим живота му. И трябва да бягаме към нашата гора с все сили.

За късмет, по брега на реката имаше много коприва. Много бодяща коприва! След още доста охкания Зент уви спасеното листо. Ох! Тогава Жапо каза:

– Готови ли сте? Ще се търкаляме през целия град. Никой

не трябва да изостава. Движим се заедно. Разбрахте ли?

– Да-а-а! – обадиха се няколко гласчета.

– Готови-и-и, ста-а-арт! – извика Жапо и всички дружно се търкулнаха.

Скоро навлязоха в мрачните каменни пътеки на града, а телцата им проблясваха на лунната светлина. Изведнъж две котки се спуснаха към първото дугуле. Тъкмо щяха да опитват какъв вкус има то, когато една огромна купчина топчета се зададе към тях. Те се търкаляха и мятаха по цялата улица. Отскачаха от стени. Прехвърляха се през спящи метални чудовища. Тупкаха се надолу-нагоре и правеха плътна стена. Котките наостриха козини, уши и опашки и побягнаха с писъци. В този момент всяко дугуле разбра, че Жапо е прав – ако продължат да тичат заедно, ще успеят. Високо в небето луната осветяваше пътя им.

КРАЙ

Ако за първи път достигаш този финал, ти печелиш стикера до цифрата „20“! Можеш да го отлепиш и да го използваш за твоето дърво.

21

Дугулите тръгнаха нагоре по реката, подредени в дълга колона. Тясната пътека се виеше и хлъзгаше край водата. Вече бяха излезли от града, защото никъде наоколо нямаше човешки неща. Слънцето отдавна бе изгряло, когато отново видяха дугулско листо във водата. След кратък спор продължиха към целта. Разминаха се с още няколко листа. Водата отнасяше най-ценното им! Дали пък не грешаха?

Пътеката зави плътно покрай брега и заобиколи едно хълмче. Там лежеше нещо страшно. Едно голямо дугулско дърво бе паднало повалено. Огромните му корени стърчаха изтръгнати на брега, а част от короната му бе потопена във водата. Течението късаше листа и ги отнасяше. Едно жълто и едно червено дугуле стояха уплашени върху дървото и не знаеха какво да правят. Растенията по главите им висяха тревожно увяхнали. Всички бързо ги приближиха.

– Здравейте – каза разтревожено Чапо, – какво е станало тук?

Непознатите дугулета опитаха да се усмихнат уплашено.

– Преди два дни – отговори жълтото – дойде гигантска вълна. Дървото ни растеше точно на ръба. Водата отвлече пръстта и оголи корените му.

– То падна – добави тъжно червеното. – Сега не знаем какво да правим.

– Как се казвате? Къде са другите? – запита отново Сент.

– Аз съм Жок – отговори жълтото дугуле и посочи към червеното, – а това е Чар. Няма други. Дървото ни бе младо.

– Имало е само едно Велико докосване – дообясни Чар. – И сме се появили ние. Досега не знаехме, че на света има и други като нас. А вие откъде се взехте?

– Тръгнали сме да търсим свежо дугулско листо. Нашето дърво е вече много старо. Отдавна не е имало Велико докосване. Трябва да вкореним младо листо, за да се подмлади.

– Ето ви листа, колкото искате – отвърна Жок много тъжен и посочи един голям клон, който стърчеше над водата. – Може ли да дойдем с вас?

– Не може, ами е задължително! – усмихна се широко Жапо.

Чар спря да се страхува и се усмихна.

– А може ли да вземем няколко клончета с листа? Така ще отнесем повече от нашето дърво и ще ни е по-малко мъчно за вкъщи.

– Идеята е много хубава! – зарадва се Зент. – От клонките можем да засадим

няколко дугулски дървета. Като растат заедно, ще се подмладяват непрекъснато. Никога вече няма да трябва да търсим листо.

– Наистина ли? – обади се няколко гласа едновременно.

– Разбира се! – отговори щастливо Зент.

– Урааа....

Всички дугулета се захванаха за работа. Трябваше бързо да се подготвят за път. Вече не бе нужно да минават през града, но трябваше да приготвят всичко по светло. Накрая се подредиха в колонка и поеха през полето. Най-отпред носеха няколко клончета. От високо птиците гледаха и се чудеха накъде са тръгнали тези клони. Една съвсем млада гора се бе запътила към новия си дом.

КРАЙ

Ако за първи път достигаш този финал, ти печелиш стикера до цифрата „21“! Можеш да го отлепиш и да го използваш за твоето дърво.

22

– Е, добре – въздъхна Зент примирено, – може ли поне да избира какво да ми рисуваш?

– О-о-о, забележ-ж-жително! – избръмча доволно Дар Бъзи.

– Какво предизвикателство! Мож-ж-же, мож-ж-же!

– Искам – отговори Зент и замълча за миг – да ми рисуваш пеперуда. Това са най-красивите същества, които съм виждал.

– Красота! Феерия! Идеално! – зарадва се осата. – Давай си гърба!

– Но аз нямам гръб – сепна се Зент.

– Как така? Всички имат гръб. Ето виж – посочи художникът, – тук са ти очите.

А тук нямаш очи. Значи тук ти е гръбът.

Зент безмълвно плъзна очи по кожата си и те застанаха точно там, където Дар Бъзи твърдеше, че е гръбът му.

– Невероятно! Какъв номер! Какво изкуство! – възкликна осата. – Как го правиш!?

– Не знам – отговори Зент. – Такъв съм си от малък. Странен.

– Хмм – каза осата, – мож-ж-жеш ли да си местиш устата?

– Не – каза Зент и за всеки случай се опита да я премести.

– Значи гръбът ти е там, където нямаш уста.

Дар Бъзи, по прякор Бъзистия, се приближи и посочи:

– Ще рисувам тук. Дръж-ж-ж очите си от другата страна!

После той топна жилото си в боя и закръжи над Зент.

Жилото му свистеше. Сент, Жапо и Чапо гледаха

мълчаливо и малко уплашено. Гръбът на Зент леко

го болеше, сякаш го хапеха рояк мушички.

Бе твърдо решен да издържи. А най-твърдо бе решен да не помръдва с очи.

Дар Бъзи се отдалечи и погледна Зент отгоре.

– Ооо, забележ-ж-жително!

– извика той. – Какъв талант, какво невероятно произведение! Виж-ж-жете сами.

Сент, Жапо и Чапо погледнаха към Зент.

Върху кожата му бе

кацнала вълшебно

красива пеперуда.

Зент плъзна очи

и ги постави върху

рисуноката. Тя не му

пречеше да гледа. Само

виждаше света в различни

цветове.

– Колко интересно – измърмори той, докато разглеждаше

шарения нов свят.

– Я сега светни – извика осата отгоре.

– Да видим как ще изглеж-ж-жда!

– А-а-а! – изкряска Зент и тялото му светна.

Пеперудата засия в различни цветове.

– Невероятно, вълшебно, о-о-о, какво изкуство! – зарадва се осата и направи кълбо във въздуха.

– Аз изпълних моето – каза Зент. – Сега ти изпълни твоето.

– О-о-о, няма да идвам с вас – избръмча осата. – Загубих много време, а изкуството не чака!

– Но как така! – ядосаха се дугулите. – Ти обеща.

– Обещ-ж-жтанието си е обещ-ж-жтание. Тръгнете натам – посочи Дар Бъзи – и следвайте моето творчество.

Той се издигна високо в клоните на дърветата и внезапно изчезна.

На дугулите не им остана нищо друго, освен да тръгнат в указаната посока. Нямаха представа къде отиват. Никой не знаеше какво означава „Следвайте моето творчество“.

Една тясна пътечка ги водеше навътре в гората. След малко видяха нарисувано едно дугулско листо. Това листо много приличаше на онова листо, което осата им бе нарисувала. Това ли беше знакът!? После видяха още една рисунка. И още една. Забързаха. Вече почти се търкаляха. Чапо се движеше пръв. Когато отново видя знака, той се закова. Това листо бе нарисувано върху старо изсъхнало дърво. Кората му бе опадала, а по него не се виждаха листа. Над картинка бе нарисувана стрелка нагоре.

– Какво означава това? – запита Чапо останалите.

– Не знам – отговори Зент, – това дърво прилича на дугулско, но не мога да разбера така. Без кора и листа и с тези изкривени сухи клони.

– Хайде да проверим какво означава стрелката! – намеси се Жапо и се закатери по дървото.

Всички го последваха и не след дълго срещнаха още една стрелка нагоре. И още една. Когато стигнаха до върха, спряха изненадани. На последния дебел клон се полюшваше тънко зелено стръкче с три листенца. Стръкче, избило от отдавна загиналото дугулско дърво. Домът им бе спасен.

КРАЙ

Ако за първи път достигаш този финал, ти печелиш стикера до цифрата „22“! Можеш да го отлепиш и да го използваш за твоето дърво.

23

– Добре тогава – каза ядно Дар Бъзи. – Изпускате шанса на живота си. Щяхте да сте свидетели на раждането на велика картина. Неразбиране, отхвърляне, гонения... Тръгвам си. Ако случайно размислите, следвайте моето творчество.

Осата силно избръмча и изчезна в клоните на дърветата. Скоро жуженето ѝ заглъхна.

Зент, Сент, Жапо и Чапо старателно се приготвиха за обратния път. Те не искаха да се прибират вкъщи с празни ръце.

Сент внимателно проверяваше наоколо за непознати водни капчици. Те можеше да послужат за нови отвари. Той старателно уви няколко от тях в свежо листо от коприва.

Зент откри някаква плесен, за която не знаеше нищо, но забеляза, че всички листа, по които живееше, бяха свежи. Плесента се хранеше с водата, която се събира по листата, а листата попиваха соковете на плесента. Така листа и плесен си помагаха взаимно и живееха заедно. Зент реши, че това е много интересно и нежно събра малко плесен, за да я отнесе със себе си. Със сигурност щеше да послужи за нещо важно. „Следвайте моето творчество. Как ли пък не?!“ мислеше си той.

В това време Жапо лекуваше една подсмърчаща пеперудка, а Чапо преглеждаше всички приятели, за да е сигурен, че са здрави, преди да тръгнат на път. Широките му зелени листа на главата се поклащаха всеки път, когато

той ги докосваше.

Когато приготвленията приключиха, Жапо каза:

– Хайде!

Четиримата се наредиха един зад друг и поеха по пътя си. Гората вече се смрачаваше, но някъде там, пред тях, бе техният дом и ги чакаше.

КРАЙ

Ако за първи път достигаш този финал, ти печелиш стикера до цифрата „23“! Можеш да го отлепиш и да го използваш за твоето дърво.

Дядо Дугул се покатери върху гигантската ноктеста лапа на Генади. Багерът протегна дългата си ръка и я опря в отсрещния бряг. Докато дядото слизаше, Сент някак успя да близне една кафява капчица от лапата. Целият се сгърчи, а водораслите му се накъдриха. Веднага си обеща никога повече да не се доверява на поети. Особено на багери поети.

Дядо Дугул продължи в мрака. В джоба на балтона му Зент облекчено въздъхна.

– Ох, това беше откачено!

– О-о-о, да! – подкрепиха го мнозина.

Слънцето вече изгряваше. Дядо Дугул крачеше по красива пътека между цветя и дървета. Изведнъж иззад един храст изскочиха две непознати сини дугулета. Стреснаха се от дядото, свиха се на топчици и бясно се затъркаляха.

– Чакайте-е-е-е! – изкрещя Жапо от джоба на балтона и скочи след тях.

Двете топчици спряха, но останаха свити. Очичките им се плъзнаха по кожата и се вторачиха в Жапо.

– Ние сме дугулета – каза той, – от гората.

Непознатите се разгънаха. Очичките им си отидоха на мястото.

– Какво правите тук? – запита едно от тях.

– Търсим дугулско дърво – отговори им Зент, който също се измъкна от джоба.

– Нашето е в беда.

– Уплашихте ни – каза пак синьото дугуле.

– Аз съм Соп, а това е Суит – продължи то и посочи приятеля си. – Радваме се да ви видим. Елате.

– Чакай, чакай! – намеси се Суит и се загледа в Дядо Дугул. – Да развалят това чучело. Ще уплашат всички.

– Хайде, приятели – подкрепи го Жапо. – После ще го направим отново. Новите приятели ще ни помогнат.

Първа падна шапката. После се свлече на земята и балтонът. Дугулетата заскачаха на пътеката и бързо разтъркаха очички. Много от тях не бяха виждали светлина скоро. Последни се разпаднаха краката. Всички заедно издърпаха дрипите и ги скриха под един храст. Събра се голяма и цветна дугулска група.

– Хайде! – каза Соп и всички го последваха.

Докато вървяха по пътеката, отвсякъде заизскачаха непознати дугулета. Бяха нетърпеливи да се запознаят. Изведнъж, точно отпред, изникна огромно дугулско дърво. Виждаше се, че е старо, но въпреки това бе в разцвета на силите си. От него слизаха стотици дугулета, за да ги посрещнат. Отвсякъде се чуваше:

– Здравейте! Добре дошли! Радваме се да ви видим!

Последно от дървото слезе едно оранжево дугуле. Всички му направиха път. Без да бърза, то застана пред Жапо и го поздрави:

– Добра среща! Зоват ме Освет, говорещият със Слънцето. Защо ви е довела съдбата?

– Нашето дърво остаря – започна да му обяснява Жапо, – не сме имали Велико докосване отдавна. Една скала ни каза, че ако вкореним свежо листо в нашето дърво, то ще се подмлади.

– О-о-о, това ли е? – усмихна се Освет и очичките му грейнаха като слънца.

– Съдбата ви е насочила правилно. Ще споделим няколко листа. Ще споделим и

биотор.

– А какъв е тоя биотор? – не разбра Зент.

– Туй е съдбата на гниещите листа. Стават на отвара. Червеите я правят. А наши дугули лекуват болните червеи. Затова не я дават всичката на хората, а заделят малко за нас.

– Вижте съдбата на нашето дърво – посочи Осет. – Старо, но силно и здраво. Всяка година слагаме отварата в неговите корени.

Зент, Сент, Жапо и Чапо се спогледаха. Това надминаваше всичките им надежди. Беше повече и от мечтите им. Мисията бе успешна. Щяха да спасят дома си. Завинаги!

КРАЙ

Ако за първи път достигаш този финал, ти печелиш стикера до цифрата „24“! Можеш да го отлепиш и да го използваш за твоето дърво.

Зент, Сент, Жапо и Чапо дочакаха утрото в шумата. Събуди ги сутрешната глъчка на клоните. Ветреца бе донесъл дървесни новини от края на гората.

Четири дугулета поеха натам, накъдето бе изчезнало мечето. Вървяха дълго. Толкова дълго, че гората оредя и те излязоха от нея. Но никъде не срещнаха дугулско дърво. Пред тях се ширеше безкрайно равно поле. Четиримата се покачиха на последното дърво от гората. Така виждаха надалеч, надалеч. Но колкото и надалеч да виждаха, никъде не виждаха дървета. А пък най-не виждаха дугулски дървета!

– Сбъркали сме посоката – каза Чапо.

– А може би Боби въобще не каза това, което каза – мъдро заключи Зент.

– Трябваше да го последваме – отговори Чапо. – Сега се изгубихме.

В това време Жапо надникна в една дупчица, направена от кълвач. На дъното ѝ се гушеше малък дървесен червей.

– Пиу, пиу – изписука червеят.

– Ей, братлета, тук има един странен червей – каза Жапо.

– Аз съм пиле, не съм червей – обясни червеят и после добави тихичко: – Шшшт, преструвам се, ако пак се върне онази гад!

Едва сега Жапо забеляза, че червеят бе ранен. Вероятно от клюна на кълвача. Той се вмъкна в дупката, за да опита да му помогне. Във вътрешността на дървото се стичаше някакъв сок.

– Ей, Сент, Зент, елате да видите нещо.

Двамата бързо влязоха при Жапо. Мирисаха сока, докосваха го, опитваха го. Гледаха цвета му, гледаха колко е прозрачен, гледаха как се стича...

– Не е вода! – заключи накрая Зент.

– Разбира се, че не е вода! – отвърна му Сент.

Зент се приближи до наранената дървесина и внимателно я разгледа. Изскочи навън и намери друга, по-стара рана върху дървесната кора. Заразглежда и нея, като я опипваше с ръчички и я душеше.

– Интересно-о-о... – каза той и маргаритката на главата му заблестя.

– Казвай какво е интересното! – възкликнаха останалите дугулета.

– Мисля, че това дърво може да се лекува само. Соковете му са оздравителни.

– Мислиш ли, че ако съберем достатъчно сок, можем да помогнем на нашето дърво? – запита Чапо с надежда.

– Никак не съм сигурен – отговори Зент. – Но си струва да опитаме.

– Това може да е единственият ни шанс! – одобри Сент.

– Да го направим! – отсече Жапо.

Докато Зент, Сент и Чапо пълнеха сока в малки фунийки от свежи листа, Жапо се зае да лекува червейчето и цветчетата на главата му щръкнаха. Оказа се, че раната не е толкова сериозна и Жапо му обясни как да се погрижи за нея. След това жълтото дугуле го подслони под едно буково листенце.

Не след дълго бяха готови. Натоварени с фунийките, те поеха по една пътечка навътре в гората. Чакаше ги много път. Но дали бяха намерили спасение

за своето дугулско дърво? Тревите и цветята около тях се полюшваха от ветреца и сякаш им нашепваха да бързат. А в далечината едно червейче писукаше почти като пиле.

КРАЙ

Ако за първи път достигаш този финал, ти печелиш стикера до цифрата „25“! Можеш да го отлепиш и да го използваш за твоето дърво.

Зент, Сент, Жапо и Чапо се пъгнаха в джоба на Дядо Дугул и той мълчаливо закрачи надолу по течението.

– Ако размислите до час, тук ще съм аз! – провикна се Генади и после тихичко добави: – Всъщност аз винаги съм тук.

Никое дугуле не го чу, защото Дядо Дугул вече бе далече.

Скоро слънцето изгря. Вървяха дълго. Отляво се издигаше град, а отдясно течеше река, по която все някъде трябваше да има брод. Спускаха се и се спускаха по течението, докато градът отляво изчезна. На неговото място се появи поле. А в края му започваше тяхната гора.

Реката се разширяваше напред, където нещо грозно бучеше. Дядо Дугул продължи предпазливо. След един завой пред него изникна грамадно чудовище, легнало върху двата бряга. То бе натопило гигантските си крака в реката, а по гърба му бясно препускаха стотици от металните чудовища. Безкрайните им редици с очи святкаха яростно. Всичкото това нещо ръмжеше, трещеше и грухтеше!

Дядо Дугул се стъписа. Бе невъзможно да продължи натам. Но и никой не искаше да се връща при другото странно чудовище. Макар то вече да не изглеждаше толкова страшно.

– Аз пре-пре-предлагам да се прибираме – предложи Сент от джоба на балтона. – До сре-сре-средата на деня ще сме вкъщи.

– Всички са капнали – включи се и Чапо. – Скоро ще се разболеят.

– Мда-а-а, за жалост Чапо е

прав – подкрепи го Жапо, – дано утре измислим нещо.

– Аз и Сент ще огледаме за нещо полезно – каза Зент и изскочи от джоба на Дядо Дугул.

Сент го последва до брега на реката. Близна внимателно няколко капчици. Това бе много чиста вода! Изпълни се с радост и водораслите му затанцуваха. Зент надуши с маргаритката си някакви мъхове. Беше много впечатлен от тяхната форма и мирис. Скоро двамата наkisнаха всички мъхове с чиста вода и ги натъпкаха в джобовете на Дядо Дугул.

Чапо успя набързо да прегледа всички. А широките му листа на главата се поклащаха при всяко дугуле. Тези, които носеха всички останали, бяха най-зле. Тях Чапо намаза със специално ободряващо кремче. Трябваше да е сигурен, че ще издържат поне до гората и няма да изпопадат.

Когато всичко бе готово, проверено и уточнено, Дядо Дугул бавно закрачи през полето. Гората го чакаше и обещаваще почивка за всички. А джобовете на балтона му бяха пълни с приключения и спомени.

КРАЙ

Ако за първи път достигаш този финал, ти печелиш стикера до цифрата „26“! Можеш да го отлепиш и да го използваш за твоего дърво.

27

Зент, Сент, Жапо и Чапо проследиха стъпките. Те излизаха от пътеката и навлизаха в гората. Следите бяха дълбоки и ясни. Никак не бе трудно да ги проследят. Но това, което намериха накрая, ги зашемети. Едно страшно същество седеше на земята, облежнато на дърво. Дебелият му корем стърчеше напред, а носът му бе същинска зурла. Миришеше ужасно, а около него се носеше гъст облак от мушички. На главата му стърчаха два извити рога, полепнали в паяжини. Съществото бе голо до кръста, а огромното му дупе бе обуто в мръсни панталони. До него лежеше дебела тояга, голяма колкото цял клон.

Дървото, на което се подпираше, бе дугулско. То се бе разцепило и обгоряло от горе до долу. Клоните му стърчаха голи, без ни едно листенце. Явно бе ударено от светкавица.

Съществото седеше и гледаше в една точка. Нещо в погледа му плашеше. То имаше две свински очи, но те сякаш гледаха с много погледи, вплетени един в друг. Сякаш зад очите му имаше други очи, а зад тях други и други и всички те правеха един общ поглед.

Зент, Сент, Жапо и Чапо уплашено наблюдаваха всичко от храстите. Очичките на Зент се бяха събрали на чертичка. Четиримата видяха как едно бръмбарче изпълзя пред очите на съществото и се вкамени. От храстите се измъкна и гущерче. То приближи право към мястото, в което гледаше чудовището. А там за миг се преобрази! Бавните му движения изчезнаха. То се изправи на задните си крачета, затанцува диво и изкрещя:

– И-и-и-х-а-а-а...

Когато излезе от погледа, гущерчето изведнъж стана нормално. Направи малко кръгче и се върна пред погледа. Всичко се повтори.

– И-и-и-х-а-а-а...

– П-с-с-т, ей, ела насам! – повика го тихо Жапо от храстите.

Гущерчето се приближи.

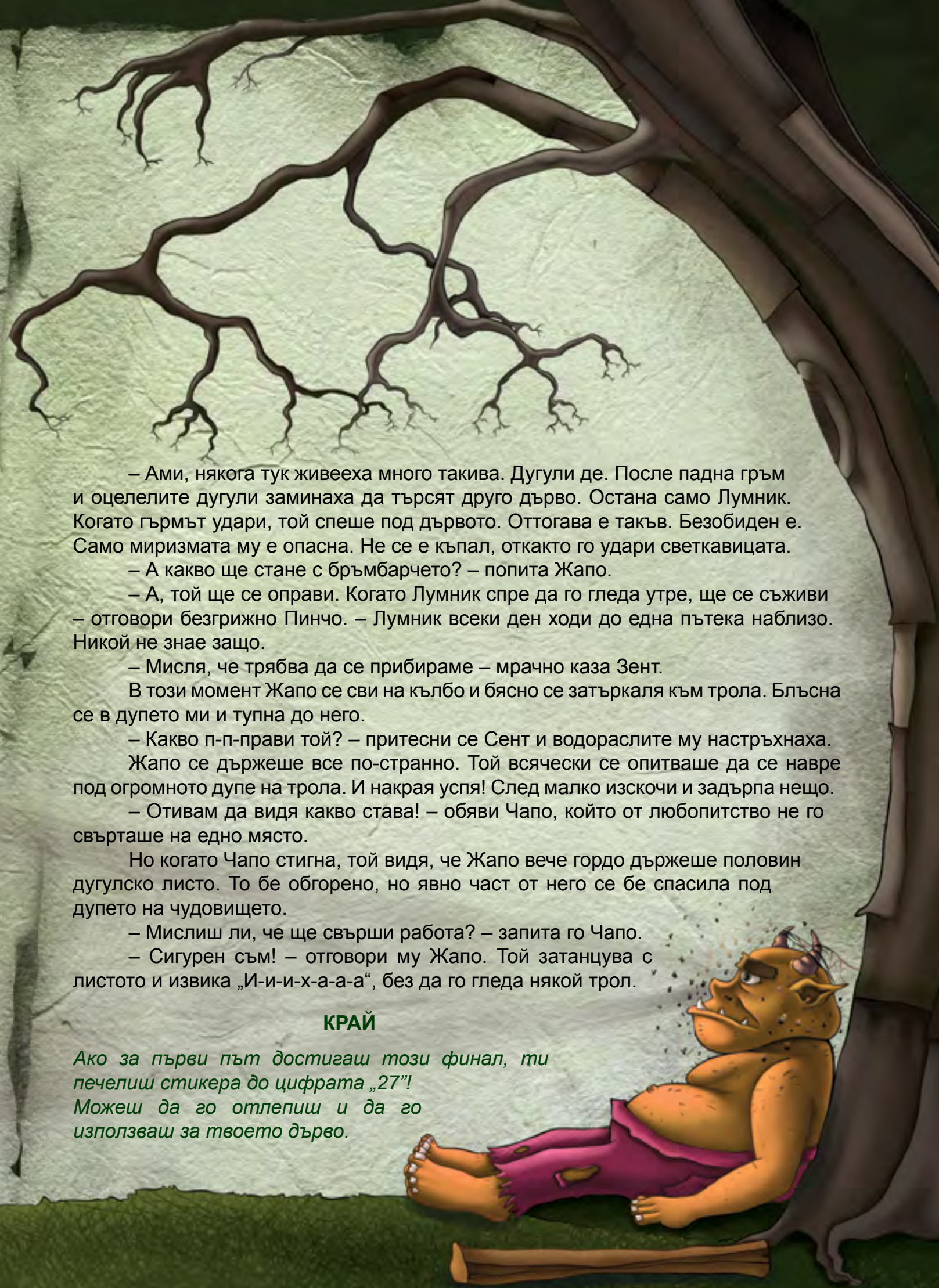
– Здравейте, дугули – каза учтиво то, – приятно ми е, аз съм Пинчо!

– И така, какво става тук? – полюбопитства Чапо, без да се представя.

– О-о-о, това е Лумник. Горски трол – отговори бързо Пинчо. – Има страшен поглед! Направо ми избухват звезди в главата и почвам да танцувам.

– На други обаче им действа зле – добави гущерът и погледна към вкамененото бръмбарче.

– Какво се е случило с дървото? – полюбопитства Чапо. – И откъде знаеш какви сме?

– Ами, някога тук живееха много такива. Дугули де. После падна гръм и оцелелите дугули заминаха да търсят друго дърво. Остана само Лумник. Когато гръмът удари, той спеше под дървото. Оттогава е такъв. Безобиден е. Само миризмата му е опасна. Не се е къпал, откакто го удари светкавицата.

– А какво ще стане с бръмбарчето? – попита Жапо.

– А, той ще се оправи. Когато Лумник спре да го гледа утре, ще се съживи – отговори безгрижно Пинчо. – Лумник всеки ден ходи до една пътека наблизо. Никой не знае защо.

– Мисля, че трябва да се прибираме – мрачно каза Зент.

В този момент Жапо се сви на кълбо и бясно се затъркаля към трола. Блъсна се в дупето ми и тупна до него.

– Какво п-п-прави той? – притесни се Сент и водораслите му настръхнаха.

Жапо се държеше все по-странно. Той всячески се опитваше да се навре под огромното дупе на трола. И накрая успя! След малко изскочи и задърпа нещо.

– Отивам да видя какво става! – обяви Чапо, който от любопитство не го свърташе на едно място.

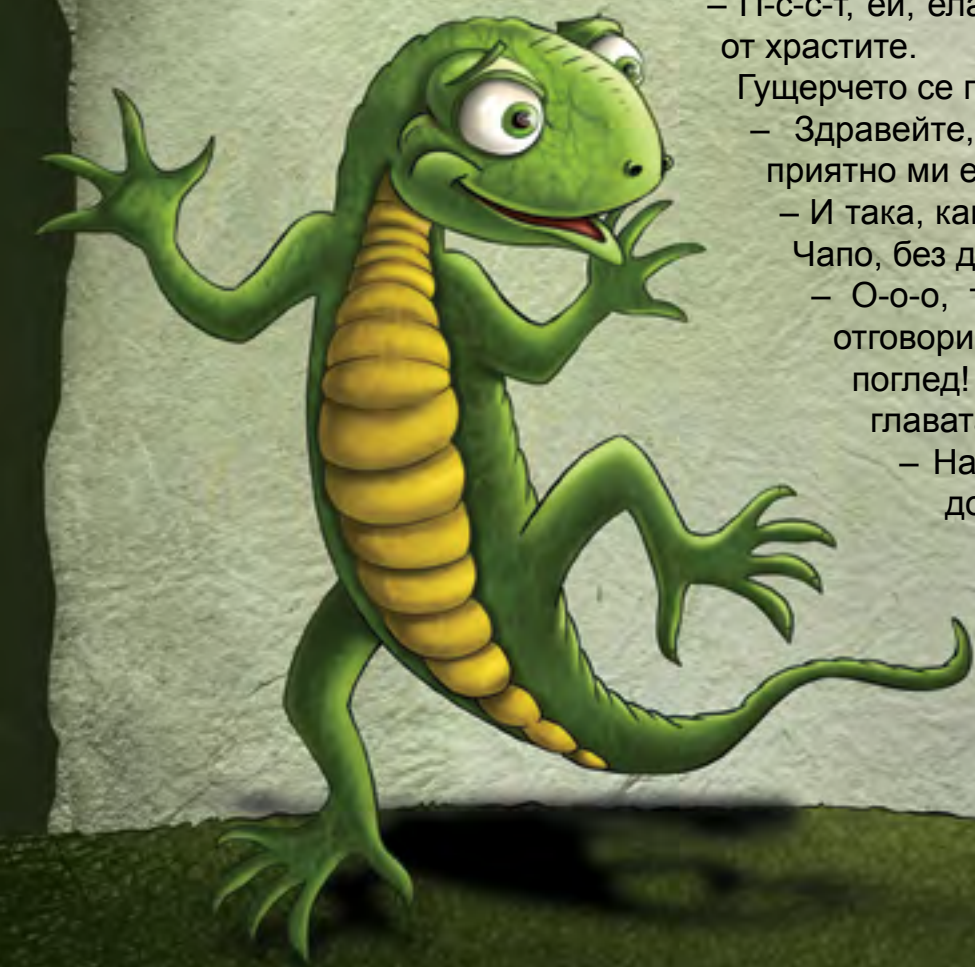
Но когато Чапо стигна, той видя, че Жапо вече гордо държеше половин дугулско листо. То бе обгорено, но явно част от него се бе спасила под дупето на чудовището.

– Мислиш ли, че ще свърши работа? – запита го Чапо.

– Сигурен съм! – отговори му Жапо. Той затанцува с листото и извика „И-и-и-х-а-а“, без да го гледа някой трол.

КРАЙ

Ако за първи път достигаш този финал, ти печелиш стикера до цифрата „27“! Можеш да го отлепиш и да го използваш за твоето дърво.

28

Зент, Сент, Жапо и Чапо отаяно стискаха краката на няколко прилепа.

– Цър-р-тови ли сте за старт! – извика излекуваното прилепче, което носеше

Жапо.

Прилепите бясно размахаха криле и се издигнаха нависоко в тъмното небе. Те отнасяха нашите приятели неспойно накъде.

Понякога прилепите тихо цвърчаха и с лекота заобикаляха някоя висока светеща стена. Искрите на града избледняваха. Дугулетата не можеха да повярват на очичките си! Изведнъж всичко бе станало омайно красиво. Огромният и страшен град се бе превърнал в поле от разцъфтели цветя от светлина.

Далеч напред, там, където градът свършваше, се очерта нещо мрачно и обширно. Прилепите летяха право натам. Малките дугулета ги достраша. Прилепите летяха на голямо разстояние помежду си и всяко дугуле бе само. И не можеше да каже на другите колко го е страх. А това бе най-страшното! Вече летяха над тъмна, гъста гора. Изведнъж хвъркатата мишка, понесла Чапо, се спусна. Остави го върху едно дърво и отлетя. След него „кацнаха“ Зент и Сент. Жапо малко се забави, но накрая се присъедини към тях. Прилепите изчезнаха, без да издадат ни звук.

– И така, къде сме? – тихо запита Чапо.

– Здравейте! – каза един познат глас и пред тях от тъмното се появи Кун. – Радвам се да ви видя!

Прилепите ги бяха довели право вкъщи. Те нямаше как да знаят, че това е тяхното дърво. Това, което искаха да спасят.

– Съжалявам, Кун – каза тихо Чапо, – провалихме се.

– Не съвсем, не съвсем – отговори му Жапо. – И показва една свирка, направена от листа, която държеше зад гърба си.

– Какво е това? – полюбопитства Чапо.

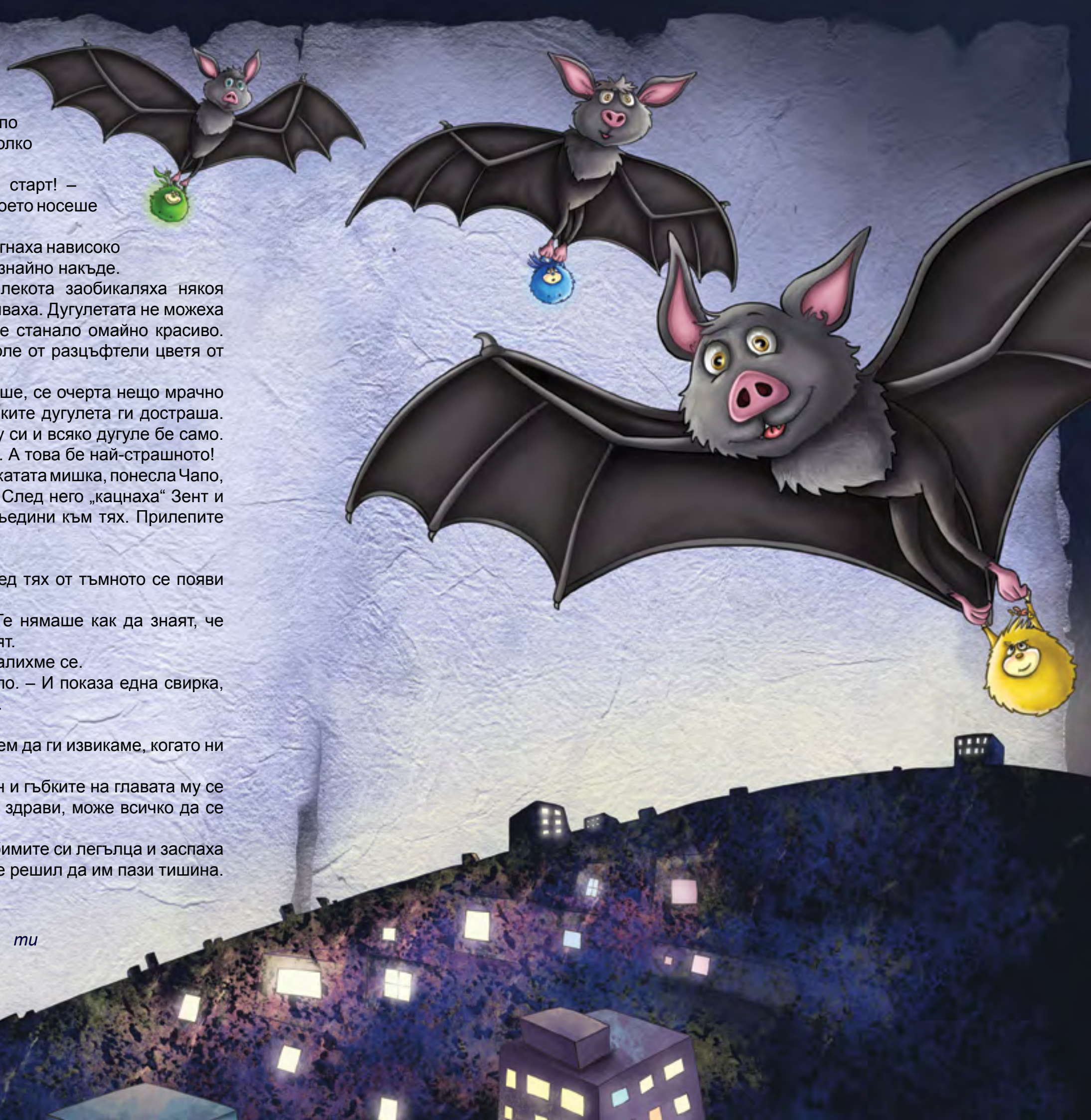
– Прилепчето ми я даде. Каза, че с нея можем да ги извикаме, когато ни потрѣбват.

– Сега вървете да почивате – намеси се Кун и гъбките на главата му се поклатиха. – Утре ще опитваме отново. Щом сте здрави, може всичко да се случи.

Зент, Сент, Жапо и Чапо се настанаха в любимите си легълца и заспаха веднага. Ветрецьт в короната на дървото спря. Бе решил да им пази тишина.

КРАЙ

Ако за първи път достигаш този финал, ти печелиш стикера до цифрата „28“! Можеш да го отлепиш и да го използваш за твоето дърво.

29

Всички обитатели вече се събираха на полянката отпред. Липсваше само старата сова, която винаги спеше по това време. Вrabчетата накацах най-отзад. Дребните същества – мравчици, паячета, буболечки, калинки и листни въшки – се настаняха по върховете на тревите. Оттам виждаха най-добре, а пък и тях да ги виждат добре. Над всичко кръжах няколко пеперуди, които рядко спяха на дървото, но бяха дошли от любопитство.

Жапо се покачи на едно пънче и каза:

– Нека събранието да започне!

Всички запазиха тишина. А тези, които винаги са тихи, не запазиха нищо. Те просто гледаха Жапо.

– Трябва ни едно свежо листо – обясни той. – От вашето дърво. Настана небивала глъч, полетяха викове и почти никой вече не пазеше тишината.

– Ти бре, не може да се разполагате така! – провикна се тънко една гневна мравчица. – Това дърво е наше!

– И понеже свежите листа увяхват бързо... – надвика ги Жапо – трябва ни още едно.

Вече никой не пазеше тишина.

– Ние имаме права! – викаше един дебел паяк. – Ние сме правни животни!

– Пръйте к'вото искате – изчуруликаха вrabчетата. – Ний не ползваме листата.

– Как може така да говорите, листата са на всички! – отвърнаха пеперудите.

– Чакайте, чакайте! – прекъсна ги Жапо. – Не се карайте! Не се карайте!

Животните замлъкнаха да чуят какво ще им каже.

– Ние не искаме много. Нашето родно дърво остарява и трябва да се подмлади.

– Ако му вкореним свежо листо – включи се и Зент, – ще удължим живота му. Това е добре за цялата гора. Искаме само две млади листа. Нищо повече.

Настана горска тишина.

– Ти бре – обади се накрая една мравка, – ще загубите ли дървото, ако не му вкорените листо?

– Да – отвърна Жапо.

– А-у-у! – възкликна цялата полянка пред него.

Една пеперуда припадна,

както летеше. Някакъв млад щурец веднага написа песничка за това, но сигурно ще ви я изпее в някоя друга история.

Тишината, която после настъпи, не може да съществува в никоя гора.

– Аз ще си преместя паяжината – каза след време малкото паяче с дебелия глас. – Мога да ловя мушици другаде.

– Браво! – похвали го Жапо и цялата полянка изръкопляска и изкрилопляска. А едно друго паяче даже подскочи във въздуха, за да изкракопляска с всичките си осем крачета.

– Може ли да ви покаже едно листенце? – обади се плаха калинка.

– А вие да решите дали е прекрасно?

– Веднага ще дойде дугуле! – радостно ѝ каза Жапо.

Калинката заедно със зеленото дугуле се отправиха към дървото.

След време, колкото внезапен вятър, те се върнаха и Зент съобщи:

– Много е хубаво листото, Жапо, идеално е.

– Ура! – зарадва се Жапо и цялата полянка изръкопляска и изкрилопляска отново. Всички паяци подскочиха във въздуха, за да изкракопляска с всичките си крака.

– Обявявам събранието за приключено успешно!

Скоро вrabчетата отлетяха, а пеперудите отидоха да спят другаде. Буболечките последни слязоха от тревите, защото вече нямаше какво да гледат. А и тях нямаше кой да ги види. Сент, Зент, Жапо и Чапо взеха листата, които им бяха посочили, и се приготвиха за дълъг път.

И аз не знам кое дугуле първо запя песничката. Онази дългата песничка. Песничката, в която се пееше за едни листа и за едно старо и родно дугулско дърво.

КРАЙ

Ако за първи път достигаш този финал, ти печелиш стикера до цифрата „29“! Можеш да го отлепиш и да го използваш за твоето дърво.

Зент, Сент, Жапо и Чапо последваха поповото прасе. Слънцето беше залязло отдавна, когато Тимофей се спря и каза:

– Мисля, че се загубихме.

– Но ти си попово прасе – възрази Жапо. – Знам, че виждаш отлично в тъмното.

– Така е – съгласи се Тимофей. – Но тук всичко ми изглежда непознато. Не мога да се ориентирам. Изчакайте тук, а аз ще отида напред да огледам.

– Добре – съгласи се Сент, който бе много уморен, – ще те чакаме да се върнеш.

Останалите го подкрепиха. Скоро Тимофей изчезна в храстите. Чапо прегледа всички дали са добре. Сент раздаде няколко вкусни капчици вода, които събра наоколо, и дугулетата се излегнаха сред свежите треви.

– Колко са красиви! – възкликна Сент, сочейки звездите.

– Знаете ли, че и на небето има дугулски дървета – включи се и Жапо.

– Наистина ли? – не повярва Зент.

– Да, но не ги виждаме – обясни му Жапо. – Виждаме само листата им. Когато са готови за докосването, те светват.

Всички се загледаха в искрящите точки на небето. Съзнанията им чертаеха невидимите стволоче и клони на небесните дървета. Неусетно, един по един, дугулите задряха.

Пръв се събуди Жапо. Слънцето бе изгряло и блестеше право в очите му. Той се стресна и бързо разбуди приятелите си. От Тимофей нямаше ни следа. Дугулетата се пръснаха наоколо да го търсят. Но не откриха нито поповото прасе, нито дугулско дърво. Най-накрая намериха само себе си.

– Казах ви, че така ще стане – каза им Зент. – Тимофей ни изостави!

– Може да се е загубил – обади се Чапо.

– Нямаме дугулско листо, но имаме лековита къртичова вода – включи се и Сент. – Но колкото повече стои на слънце, толкова по-малко лековита е. Давайте бързо да я отнесем вкъщи.

– Чува! съм от по-стари дугули, че такава вода може да лекува болни листа – обади се Зент. – Мисля, че Сент е прав. Това е най-разумното, което можем да направим.

Жапо не бе доволен от това решение. Той много искаше да се приберат с дугулско листо и не му бе лесно да се откаже.

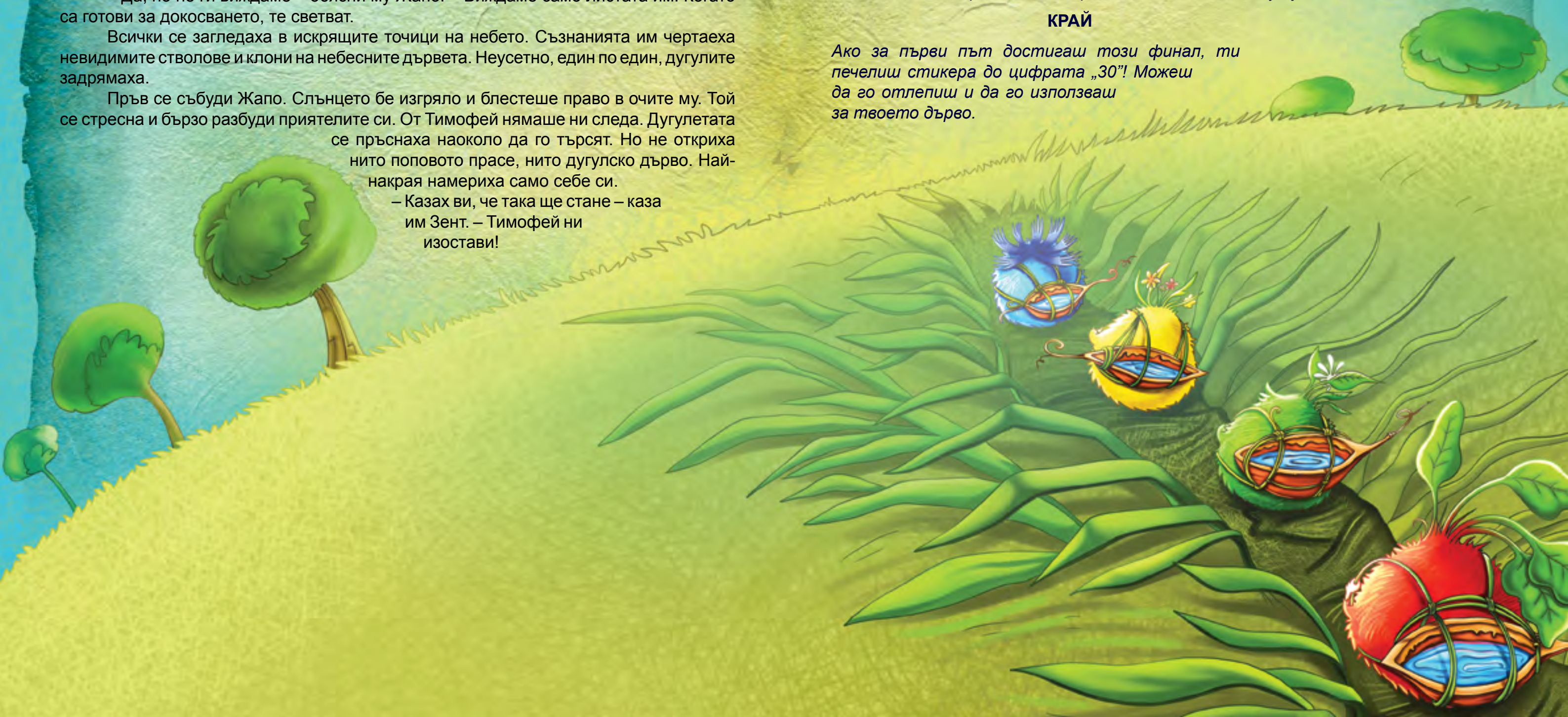
– Но ние не се прибираме с празни ръце! – успокои го Чапо.

– Добре – съгласи се тъжно Жапо, – да тръгваме тогава.

Дугулетата пристегнаха с треви към телата си шушулките с вода. Подредиха се едно зад друго и поеа през тревите в търсене на пътя към дома. Скоро си спомниха онази дългата песничка, която бяха измислили, и я запяха. Никое от тях не знаеше дали носи на гърба си спасение за родното дърво, но всяко се надяваше да е така. Затова всички бързаха. А на гърба им се поклащаха шушулките, пълни с надежда.

КРАЙ

Ако за първи път достигааш този финал, ти печелиш стикера до цифрата „30“! Можеш да го отлепиш и да го използваш за твоето дърво.

Четири дугулета
мълчаливо се пръснаха по
дървото. Не можеха да си
губят времето с разпитване на
всякакви гадинки какво може и
какво не. Дълго търсиха онова
прекрасно листо, но то бе
изчезнало. Търсиха и онова идеалното листо,
но то се бе загубило. Когато най-накрая го
откриха, то все пак си беше там. Чапо застана
до него и започна да се върти на място, за да го
бележи.

– Вие какво правите пак тука, бре! – изкряска
някой.

Бяха дървесните мравки, всичките застанали
като две буквички „Ф“.

– Аз не ви ли казах, че тук не се къса нищо,
бре? – продължи тази, която говореше вместо всички.

– Не можем да се съобразяваме с вас за нещо
толкова важно – изпъчи се Чапо.

– А като ви нахапем, ще се съобразите ли, бре? –
заплаши го мравката.

В същото време пристигаха още мравки. По клоните се спуснаха всякакви
животни. Дочул врявата, Зент също пристигна.

– Ако ни таковате, пречите – каза Зент, – ще спрем да лекуваме дърветата.

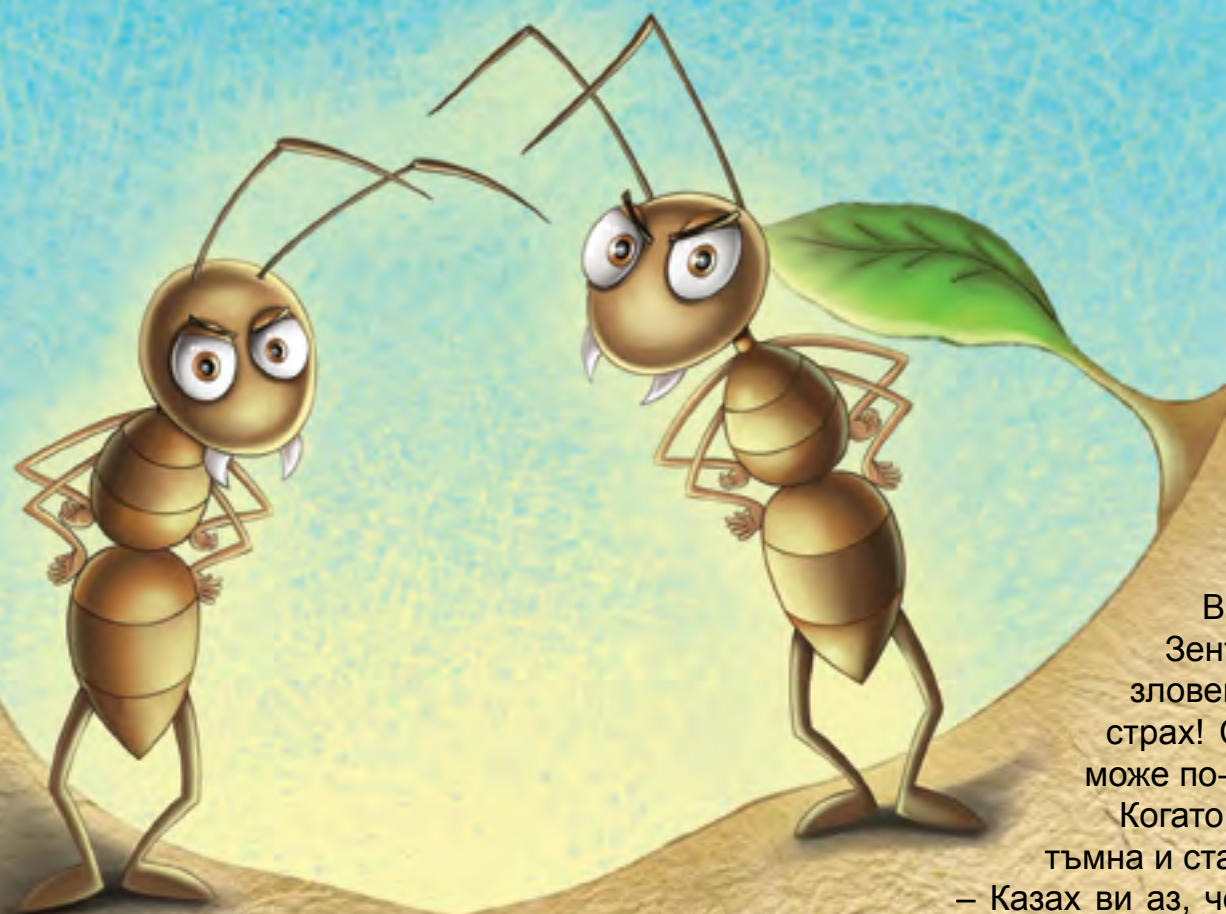
– Бе вие, защо си мислите, че сте единствени? – намеси се един кълвач,
който се появи незначайно откъде. – Аз лекувам дърветата, откакто съм роден.
Същото са правили и татко ми, и дядо ми. Имаме ордени!

– А ние лекуваме с мравешка киселина, знаете ли това, бре? – подкрепи
го мравката.

– Не – тихичко отрони Жапо, който бе приседнал до едно врабче и му
лекуваше крилото.

– Да си мислиш, че си единствен, само показва колко си глупав! – скастри
го друга мравка.

– И ние можем разни неща – похвалиха
се калинките.

– И ние сме полезни! – провикнаха се
врабчетата от върха на дървото.

Избухна врява и хвалба. Никой не
чуваше никого за нищо! Но за да е
по-убедителен, всеки махаше с крака,
крила и антени. И колкото по не се
разбираха, толкова повече махаха.

– Това е нашето дърво, бре! – крещяха
най-силно мравките. – Марш оттук веднага!

– Чухте ли, изчезвайте! – подкрепяха ги
паяците и настъпваха страшно.

Врабчетата бясно подскачаха около Чапо и
Зент и налитаха да ги клъвнат. Кълвачът удряше
зловещо с клон в клоните. Дугулетата примряха от
страх! Сkochиха от дървото и се търкулнаха колкото
може по-далеч.

Когато най-после спряха, разбраха, че се намират в
тъмна и стара гора. Никой не знаеше къде са.

– Казах ви аз, че дървото е на всички! – промърмори Жапо,
поемайки дъх. – Всеки има право да има право.

– Млъкни, Жапо! – прекъсна го грубо Чапо, който много се срамуваше, но не
искаше другите да забележат. – Хайде да се прибираме.

– Не можем да се върнем с празни ръце, Чапо – възрази му Сент.

– Няма да е така – каза някакъв глас зад тях.

Едно врабче ги бе настигнало и стискаше в човката си едно поразкъсано
листо.

– Другите не искаха да ви го давам – обясни то. – Но ти ми излекува крилото,
Жапо.

– Добре де – призна най-накрая Чапо, – ти беше прав.

– Може пък и да ни свърши работа – каза Зент и събра очичките си, гледайки
с надежда в листото.

КРАЙ

*Ако за първи път достигаш този финал, ти печелиш стикера
до цифрата „31“! Можеш да го отлепиш и да го използваш за
твоего дърво.*

Зент, Сент, Жапо и Чапо продължиха по пътеката, по която имаше само красиви цветя и нямаше никакви големи стъпки. Дърветата се протягаха над тях и им пазеха сянка с величествените си корони. Беше прекрасно и прохладно! Четиримата приятели напредваха бързо.

Скоро пътеката се спусна и достигна до малка рекичка, по брега на която растяха папрати и свежи цветя. Бе толкова бистра, че дугулетата виждаха всяко камъче по дъното ѝ.

– Виж, изглеждат като дугули! – извика Зент и посочи едно мъхесто зелено камъче.

– Не говори глупости, Зент – сопна му се Сент. – Никое дугуле не може да плува.

– Да, ама ако можеше... – заобяснява му Зент.

През това време Жапо и Чапо прехвърляха една дъбова клечка над рекичката. След това внимателно я заклешиха сред няколко камъка. Жапо предпазливо тръгна по нея. Клечката се гънеше и усукваше, но той смело продължи и стъпи на брега. Чапо и Зент го последваха. Беше ред на Сент.

Той тръгна по нея, но някъде по средата го достраша и затрепери. Клечката също затрепери, а като затрепери, се усука и... Цоп! Сент цамбурна в реката. Водата го грабна и го завлече.

– По-по-помощ! – викаше уплашеният Сент.

– Спасете ме! – крещеше той, докато реката го отнасяше.

Зент, Жапо и Чапо хукнаха по брега след него. Тичаха и отчаяно се оглеждаха за нещо, което да му хвърлят. Ето! Някакво парче кора! Жапо и Чапо се засилиха и някак успяха да го избутат точно пред Сент. Той го сграбчи и заплува с него,

а другите продължиха да тичат по брега. Трябваше да намерят начин да го издърпат на суша.

В този момент от един клон, който растеше точно над реката, се спусна дебело многоцветно въже. Краят му протегна ръце, хвана здраво Сент и го издигна. Зент, Жапо и Чапо стреснати спряха и се огледаха. Намираха се под прекрасно дугулско дърво. Въжето се бе разпаднало на непознати дугулета, които им махаха и се усмихваха от клоните.

– Урааа! – изкрещя Жапо.

Множество дугули слязоха при тях и доведоха мокрия Сент.

– Добре дошли! – каза едно тъмнозелено дугуле. – Да не учехте това дугуле да плува? – засмя се то.

– Дугулите не могат да плуват – обясни му важно Зент. – Но ако можеха...

Сент го погледна лошо и той замълча.

– Аз съм Зиян, говорещият с листа – представи се тъмнозеленото дугуле. – А вие кои сте?

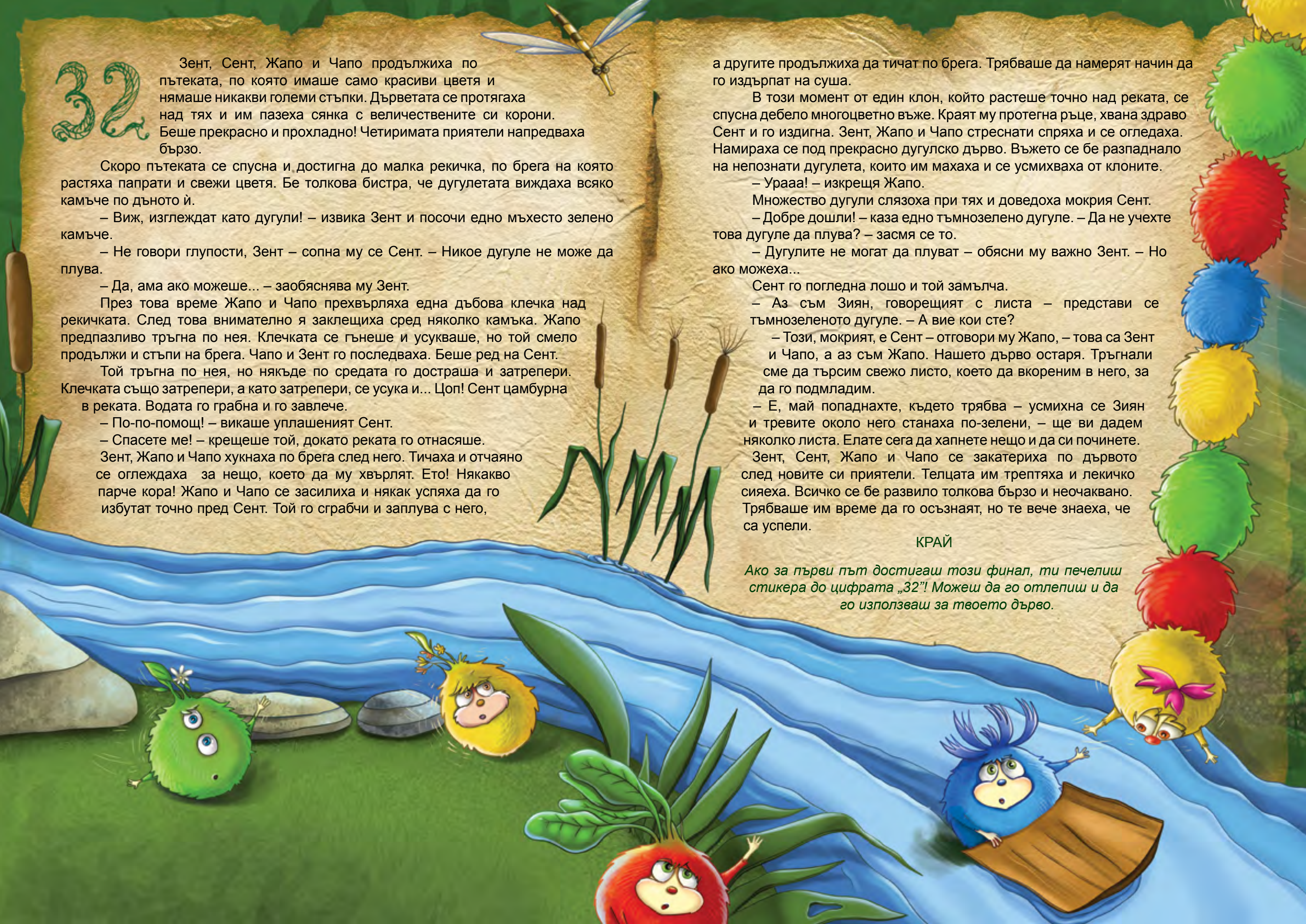
– Този, мокрият, е Сент – отговори му Жапо, – това са Зент и Чапо, а аз съм Жапо. Нашето дърво остаря. Тръгнали сме да търсим свежо листо, което да вкореним в него, за да го подмладим.

– Е, май попаднахте, където трябва – усмихна се Зиян и тревите около него станаха по-зелени, – ще ви дадем няколко листа. Елате сега да хапнете нещо и да си починете.

Зент, Сент, Жапо и Чапо се закатериха по дървото след новите си приятели. Телцата им трептяха и лекичко сияеха. Всичко се бе развило толкова бързо и неочаквано. Трябваше им време да го осъзнаят, но те вече знаеха, че са успели.

КРАЙ

Ако за първи път достигаш този финал, ти печелиш стикера до цифрата „32“! Можеш да го отлепиш и да го използваш за твоео дърво.

– Махай се, Тимофей! – каза Жапо категорично. – Не искаме да вървим с някой, който ни е изоставил в беда!

Четирите дугулета навлязоха в гората и оставиха поповото прасе зад гърба си. Скоро стана тъмно, а тъмното стана още по-тъмно. Дугулетите се движеха дълбоко през шубраците. Товарът им тежеше. Тежестта ги уморяваше, а умората ги правеше непредпазливи. Изведнъж шубраците пред тях оживяха!

– С-с-старата гора е моя! Какво търс-с-сите? Какво ис-с-скате?

Голяма стара змия се изви пред тях. Кожата ѝ бе суха и набраздена от белези. Очите ѝ светеха студено. Дугулетата потърсиха с очи път за бягство. Змията забеляза това и бързо се нави около тях.

– Ние сме дугули – заобяснява Жапо. – Търсим млади листа. Много ни трябват.

– Такова – обясни Зент и очите му се събраха на чертичка. – Не ни трябват много листа, а много ни трябват листата.

Змията се изви и се вгледа в шушулките.

– Какво нос-с-сите? – изсъска отново змията.

– Нос-с-сим... – обърка се Жапо. – Ъ-ъ-ъ, носим лековита вода. От кладенчето на една къртица.

– С-с-снам я тази вода! – зарадва се змията. – О, тя ме прави толкова крас-с-сива и хлъс-с-сгава! Толкова хлъс-с-сгава! Давайте я вс-с-сичката!. В с-с-самяна ще ви дам две дугулски лис-с-ста.

Змията се надвеси над тях.

– Но пос-с-сле ИС-С-СЧЕС-С-СВАТЕ!

Яс-с-с-на ли с-с-с-ъм?

– Ясно – съгласи се Зент и очите му направиха кръгче.

– С-с-с-тойте тук. Не ис-с-с-скам да виждате откъде вземам лис-с-с-тата.

Като каза това, змията изчезна в храстите. Зент, Сент, Жапо и Чапо отново затърсиха с очи път за бягство. Вече се уговаряха да изчезват и те, когато змията се завърна безшумно. В устата си носеше две чудно красиви дугулски листа!

– Ето ви лис-с-с-тата – каза тя и ги постави пред смаяните дугули. – С-с-с-ега ме полейте с-с-с-с с-с-с-сус-с-сулките!

Змията опъна тялото си като пръчка. Жапо и Чапо се приближиха и внимателно я поляха с водата.

– Толкова крас-с-сива! Толкова хлъс-с-сгава! – пееше змията. – Ис-с-с-лейте я вс-с-с-сичката!

Сент и Зент също окъпаха змията с тяхната вода.

– С-с-с-ега ис-с-с-счес-с-с-свайте! – изправи се тя.

Дугулетата грабнаха листата и хукнаха през гората. Старата кожа на змията се свличаше на парцали от нея. Отдолу се показваше друга, млада и красива кожа. Идеално гладка и хлъс-с-сгава. Но никое дугуле не можеше да види това, защото вече бяха твърде далеч. Те бяха към дома, понесли две листа на надеждата.

КРАЙ

Ако за първи път достигаш този финал, ти печелиш стикера до цифрата „33“! Можеш да го отлепиш и да го използваш за твоето дърво.

Зент, Сент, Жапо и Чапо продължиха да се промъкват през дворовете. Всички бяха еднакви. Навсякъде имаше ниски дървета, които не бяха дугулски, и растения, подредени в прави редици. Пред правоъгълни хралупи спяха огромни страшни животни, оковани с железни вериги. Сент, Жапо и Чапо изкатерваха поредната ограда, когато Зент прошепна:

– Чакайте!

Бе забелязал едно малко растение, поникнало точно до стената. Стигна до него и го заразглежда. Тънкото му стебло бе не по-високо от две дугулета. Нямаше никакви разклонения, а само три нежни листенца. Дойдоха и другите дугули.

– Какво има, Зент? – запита Чапо.

– Това е дугулско дърво – отговори замислено Зент.

– Не може да бъде, бъркаш! – изсумтя Жапо недоверчиво.

– Бебе е – отвърна му Зент и добави: – Но виж формата на листата.

Дугулско дърво е, сигурен съм.

– Какво ще правим? – намеси се невярващо Сент.

– Не можем да вземем две листенца – обясни им Зент. – Ако го направим, дървото ще умре. Можем само едно. После ще намажа мястото с отвара.

– Ще ни свърши ли работа? – запита Чапо.

– Да, но трябва да се върнем вкъщи много бързо. Не знам дали ще успеем.

– Струва си да опитаме! – каза Жапо. – Може да нямаме друг шанс!

– Да го направим! – съгласи се Зент. – Готови ли сте?

Той се протегна и нежно откъсна най-долното листо. После намаза внимателно раничката и каза:

– Тичайте!

Търкулнаха се с все сила. Катереха се по огради. Пресичаха дворове. Вдигаха шум, но вече нямаше значение. Животните в дворовете се разбудиха и заръмжаха. Задрънчаха с оковите си. Дугулетата се търкаляха както никога. Най-после прескочиха и последната ограда и стигнаха до тясната пътека, която бе пуста. Всички пътеки бяха пуси. Металните чудовища кротко спяха до тях. Когато стигнаха до моста, се съмна. Пътят пред тях бе отворен. Там, отвъд града, ги чакаше тяхната гора. А в тяхната гора ги чакаше едно дърво. Всеки от четиримата вече вярваше, че носят неговото спасение.

КРАЙ

Ако за първи път достигаш този финал, ти печелиш стикера до цифрата „34“! Можеш да го отлепиш и да го използваш за твоето дърво.

